

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XL. évfolyam

2026. Húsvét

Ima

A fájdalmak útjára,
Emberfia,
magaddal vitted
néma közönyünket,
álságos jóakaratainkat,
gyáva tagadásainkat,
kétségbeesésünket,
tompá értetlenségünket
s a mélységből fölfelé kiáltó hangunkat.

A fájdalmak útján,
Emberfia,
magaddal viszel minket,
hogy együttérző pillantásod tükrében
emlékezzünk árulásainkra,
és őszintén szembenézzünk
önmagunk árnyékaival.

A fájdalmak útjának végén,
Emberfia,
kitárod felénk karodat,
keresztized szándékainkat,
akkor végre megbékülünk
azzal, ami van,
te pedig megáldasz bennünket
a kereszti jelével.

(Varga Gyöngyi: Élők földje c. áldáskönyvből)

Beköszöntő

A nagy dolgok csendben történnek. A nagybőjt elején több irányból olyan indítást kaptam, hogy barátkozzam meg egy imamóddal, amiben csendben kell lenni. Nem csak fizikailag, hanem a gondolataimban is meg kell tanulnom csendet teremteni ahhoz, hogy találkozhasak a szívem titkos kertjében rám várakozó Istennel. Az Úrral, aki a jelen pillanatban vár rám. Nem a múltban, nem is a jövőben, ahova általában a gondolataim elkalandoznak, hanem szigorúan csak a jelenben. Ez azt kívánja, hogy üressítsem ki magamat és állítsam le a fejemben állandóan pergő mozifilmet. Az ürességemet tudja betölteni jelenlétével az Isten.

Úgy gondolom, hasonló történik életünk krízishelyzeteiben, súlyos betegségekben, vagy a halál közelségében is. Kiüresedik az életünk, de ezt az ürességet tudja betölteni jelenlétével az Isten.

A nagy dolgok csendben történnek. Nagypéntek drámája után az Úr csendben fekszik a sírban, miközben elhozza nekünk a feltámadást.

Kívánjuk, hogy lapunk írásaiban Ti is találkozzatok azzal az Istennel, akinek a jelenléteért érdemes kiüresíteni magunkat, akiért érdemes odafigyelni a csendre.

Schwarzkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Tudod, hogy feltámadsz, de várod is?

Henrik atya

6

**Ajándékok Szűz Máriától,
avagy miért kezdj el még ma rózsafüzérezni?**

Borbás Bálint

15

Életem lelkigyakorlata

Tomkáné Gürtler Ildikó

20

**Találkozás a Királlyal,
avagy Jézus érintése**

Molnár Cecília

24

Álmom Albertfalváról

Bunyik Zsolt

26

Szemüvegek Nigériába

Bene Lajos

28

Kriesch Erzszi tanárnő emlékére

Makrai Ákos

33

Elismerés a „veterán ministránsnak”

Kiss István

35

A szentség illata

Borbélyné Margit

36

Isten útjai kifürkészhetetlenek

Bartháné Pribitek Márta

38

Vakfoltok – a remény helyei

Szőts Miklós

42

Adatokkal az egészségünkért

Kiss István

- 46** **Nem mindegy, hova adod az adód civil 1%-át**
Kiss István
- 48** **Baba-mama kör**
Borbélyné Margit
- 54** **Szent Angéla kör, az egyedülálló nők közössége**
Marsi Laura
- 56** **Példabeszédek farsangja**
Schwarczkopf Bálint
- 58** **Visszatérés az „első szeretethez”**
Medgyessy Ferenc
- 61** **A jövő építése**
Schwarczkopf Bálint
- 62** **Nagyböjti lelki nap**
Schwarczkopf Bálint
- 64** **Vele vagyunk!**
Hivatás Roadshow 2026
Medgyessy Zsófia FMA
- 67** **Karácsonyi hangolódás Győrben**
Tandory Emili, Pálffy Dorka
- 68** **Gyereksarok**
Schwarczkopf Orsolya
- 70** **Plébániánk programjai**

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gável Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Fejes Miklós, Gável Henrik,
Hamada Gabriella, Kiss Gábor, Kiss István,
Makrai Ákos, Medgyessy Ferenc, Szakácsné
Ujházy Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

www.pixabay.com, www.pexels.com
www.unsplash.com, Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Elektronikus kiadás:

A www.albertfalviplebania.hu weboldalon
Letöltés/Egyházközségi levelek menüpontjában található

Ingyenes kiadvány, kereskedelmi forgalomba nem hozható.

Következő lapszámunkba
2026. május 10-ig
várjuk írásaitokat az
egyhaziakozsegilevel@gmail.com
címre.

Tudod, hogy feltámadsz, de várod is?

Nagyböjti időszakunk a húsvét felé terel minket, és minden azon múlik, vajon találkozunk-e a Feltámadottal? Mint hívő keresztény minden vasárnap elmondjuk a Híszkegy utolsó szavait, hogy „várom a

holtak feltámadását”, de vajon tényleg várod, vagy csak tudod, hogy ez meg fog történni? Ugyanis nem mindegy, hogy úgy élsz: tudod, hogy van egy a végső időkre vonatkozó isteni terv, vagy vággyal sietsz is elébe!

Nagy csapda számunkra, hogy tudjuk a hitünket, de nem reméljük annak tartalmát. Pedig a hitünk azt tanítja – hogy Pál apostol római levelében írt szavaival éljek – *a reményre vagyunk megváltva*. Kissé nyakatekerten hangzik talán ez a gondolat, és nehezen értjük, de XVI. Benedek pápánk reményről szóló enciklikája ezt olyan szépen megmagyarázza nekünk. Azt jelenti ez a szentírási mondat, hogy megváltásunk egy folyamat, mely a feltámadáskor nyeri el teljességét. Már megszabadított minket Jézus a bűntől, de még hordoznunk kell annak következményeit egészen addig, míg utolsó ellenségünket, a halált a mi életünkben is megsemmisíti az Úr.

Szóval, még várunk kell reményünk boldog beteljesülését. De aki erre reménykedve vár, annak a jelenét áthatja a biztos jövő boldog tudata. Benedek pápa ezt azzal a szóval adja vissza, hogy reményünk *„performatív”*. Ez azt jelenti, hogy a saját feltámadásom várása átalakítja a mindennapjaimat. Már nem élhetek úgy, mint akinek nincs reménye. A remény nem arról szól, hogy optimistán, esetleg vágyakozva tekintünk a jövőbe, ami még nincs itt, hiszen akkor nem sokban különbözünk a pozitív gondolkodású emberektől.

A keresztény hit azonban nem pozitív gondolkodás, hanem a jövőről szerzett biztos tudás és a végső átalakulás

utáni vágyakozó reménykedés. Nem elégséges az a vágy, amit Zorán híres dalában úgy énekel meg, hogy: *„Kell ott fenn egy ország, amely talán ránk is vár.”* – mivel ebben még nem él az a biztos keresztény remény, mely már a feltámadott Jézussal való találkozásból fakadt. Nem csupán *kell* ez az ország, hanem *létezik* ez az ország, nem csak vágyódásod tárgya a feltámadás, hanem a feltámadt Úr biztos ígérete ez.

Ideje felébrednünk nekünk, hívő keresztényeknek is a lelki halálból, hogy Krisztus ránk ragyoghasson – ahogyan ezt az apostol is írja az efezusi levélben. Csodálatos örömezenet a húsvét: a feltámadt Úr neked szóló személyes ígérete –

Te is fel fogsz testeddel együtt támadni az Ő életére!

Kérlek, halld meg az Ő ébresztő szavát! Onnan tudod, hogy ez megtörtént, hogy a mindennapjaidat már ennek a végső átalakulásnak ígézetében éled.

Szívből kívánom, hogy ez a húsvét vigyen téged is közelebb saját feltámadásod eseményéhez! Ne csupán időben, hanem vágyban is!

Áldott húsvéti találkozást kívánok nektek ezen a szent ünnepen!

Henrik atya

Ajándékok Szűz Máriától, avagy miért kezdj el még ma rózsafüzérezni?

Bocsánat a kattintásvadász címért – nem mintha egy nyomtatott lapban ennek bármi értelme lenne –, de ez itt most tényleg a reklám helye! Kezdjetek el minél többen rózsafüzérezni, mert ez jó nektek! Adjatok egy esélyt ennek a gyönyörű imádságnak, és meg fogtok lepődni rajta, hogy mennyi ajándékot, mennyi kegyelmet, mennyi jó dolgot hoz be általa az életetekbe a Szűzanya és a Szentlélek!

Bevallom, sokáig idegen volt számomra a rózsafüzér imádság. Falun felnőve az a kép élt bennem róla, hogy öregasszonyok monoton han-

gon mormolnak maguk elé végeláthatatlanul egy folyton ismétlődő szöveget. Mit gondolnak, a Szűzanya és a Jóisten nem értik meg elsőre is, amit imáinkban kérünk tőlük? Akkor meg minek ezt annyiszor elismételni?

Ráadásul eleve jóval közelebb állt hozzám mindig is a sajátzavas imádság, elvégre Jézus a barátom, akihez bármikor szólhatok a saját szavaimmal is. Ezért sokáig picit idegenek voltak nekem a kötöttzavas imádságok.

Ha pedig mégis kötött imádság, akkor ott van a Miatyánk, amit maga

„Mit adhatnék neked, szeretettel teljes Királynő? Egész életemet rád bízom. Pompeji Rózsafüzér Királynője, terjeszteni fogom dicséretedet, amennyire csak erőmből telik, mert a segítségedet kértem, és Isten megsegített engem. Mindenhol tanúságot fogok tenni irgalmadról. Terjeszteni fogom a rózsafüzér ájtatosságát, amennyire csak bírom, és mindenkinek elmondom irántam való jószágodat, hogy a hozzám hasonló méltatlan bűnösök is hozzád jöjjenek. Ha tudná a világ, hogy milyen jószágos vagy és irgalmas a szenvedők-höz, minden teremtmény hozzád menekülne. Ámen.”

(a pompeji rózsafüzér hálaadó kilenced imája, amit a második 27 napon mondunk a három rózsafüzér elé bevezetőként)

Jézus hagyott ránk, mondván, ha ti imádkoztok, így imádkozzatok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok teszik. Tessék, ugye, hogy minek annyit ismételgetni!

Innen indultam hát – eléggé messziről.

Aztán a legutóbbi adventben sokat közeledtem a kötött imádságokhoz, amikor a „Szállást keres a Szent Család” imádságot az advent minden napján közösen elimádkoztuk a feleségemmel. A közös imádság rengeteget adott nekünk, ezért az advent befejeztével kifejezetten kerestük a folytatás lehetőségét, és ezen a ponton több élményünk is a rózsafüzérre irányította a figyelmünket. Nagy hatással volt ránk az adventi lelkinap „interaktív”, mécsesgyújtással egybekötött rózsafüzére, amire ráadásul az ott ajándékba kapott két darab rózsafüzérünk is mindennap emlékeztetett minket utána, csakúgy, mint Tomka Ildi tanúságtétele az Egyházközségi

Levél karácsonyi számában. Ezek után szerettünk volna az otthoni közös imádságunkban is egy esélyt adni a rózsafüzérnek, és éppen a legelső közösen mondott rózsafüzérünkön voltunk túl, amikor Ildi közzétette felhívását a plébánia különböző platformjain: 54 napos pompeji rózsafüzér imádság indul (naponta három rózsafüzért kell mondani 54 napon keresztül), és aki szeretne, az bátran csatlakozhat hozzá, egy csoportot is indít egymás bátorítására.

Nem volt sok időnk mérlegelni, és aznap este épp nem adódott lehetőségünk a gyerekek mellett nyugodtan átbeszélni ezt, így hát jelentkeztem, és értesítettem róla a feleségemet, hogy ezt úgy tűnik, együtt bevállaltuk. És milyen jól tettük!

De térjünk is rá arra, hogy mi mindent kaptunk a rózsafüzéren keresztül, a Szűzanya közbenjárásával a mennyei Atyánktól ebben az 54 napban!

„A rózsafüzér mint új mértékegység:

– Szerinted mennyi idő, míg a lencse megfő?

– Hát, kb. egy rózsafüzérnyi.” (Schwarczkopf Orsi)

„Szinte nem is emlékszem már, milyen volt, amikor nem rózsafüzérezve utaztam reggel a metrón.” (Farkas Bori)

„Ugye, mennyire az életünk részévé tud válni?” (Tomka Ildi)

Az elején voltak bennünk kételyek, hogy három kisgyerek, a munka és egyéb vállalásaink mellett hogyan fogjuk tudni elmondani a napi három rózsafüzért, hogyan fog ez beleférni az időnkbe? Biztosan nem megy majd ez a többi kötelezettségünk, pl. a gyermekeinknek szentelt idő rovására?

Utólag már nyugodtan ki merem jelenteni, hogy az $54 \times 3 = 162$ rózsafüzér egyetlen egy percet sem vett el az életünkől. Egyetlen percet sem! Tényleg! Azelőtt is 24 órából állt egy napunk és azután is. Csak az változott, hogy mire fordítjuk. És nem úgy nézett ez ki, hogy mindennap másfél órára leültünk egy székre és imádkoztunk. Rózsafüzéreztünk a reggeli készülődés közben, a buszhoz sétálva, a buszon, a metrón, a villamoson, a munkahelyi kávé lefőzése közben, ebédszünetben, vagy épp otthon, a gyermekeink önálló játékában való gyönyörködés közben, vagy nagy ritkán, amikor megadatott: a feleséggel közös „mi” időnkben. Így szötte át a rózsafüzér az egész napunkat, így kúszott be az imádság a legprofánabb hétköznapi tevékenység-

geinkbe és szentelte meg azokat (másoktól is tudjuk, hogy főzés, takarítás, utazás vagy akár gyerekaltatás közben is mondják a rózsafüzért). Hát nem gyönyörű? Micsoda ajándék ez: egy egész nap imádságban a Szűzanyával és a szentháromságos egy Istennel!

Amikor a rózsafüzért imádkozzuk, nemcsak Mária közbenjárását kérjük. Ahogyan egy várandós édesanya magában foglalja, majd születése után is körülöleli a gyermekét, úgy az Üdvözlégy közepén is mindig Jézusra mutatunk a titkokban (és milyen gyönyörűek ezek a titkok, pl. a *hit-remény-szeretet* és a *gondolat-szó-cselekedet* hármasságát). A fatimai fohászban Jézust is megszólítjuk: „Ó, Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a pokol tüzétől és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik a legjobban rászorulnak irgalmadra!”; a Miatyánkban pedig az Atyát.

Maga ez a gyönyörű imádság is hatalmas ajándék. A sok ismétlés csak látszatra tűnik értelmetlen mormolásnak, valójában éppen ez is teszi lehetővé azt, hogy egyre jobban felfigyel-

„Örömmel mondom, mert nagyon látom a kegyelmi hatását.” (Bertalan Uhrin Regina)

„Szeretem a kora reggel mondott rózsafüzér imákat... olyan nyugodt és bensőséges...” (Siposné Molnár Tímea)

„Már délelőtt elimádkoztam, utána olyan hiányérzetem volt, hogy munkából hazafelé is kellett még mondanom.” (Schwarczkopf Orsi)

jünk a rózsafüzér szövegének rejtett kincseire és mélységeire, és imádságos lelkülettel átelmélkedjük újra és újra Jézus életét. Nekem személy szerint például rengeteget segít a fájdalmas rózsafüzér rendszeres mondása annak tudatosításában, hogy milyen, emberi ésszel felfoghatatlan mértékben szeret minket a mennyei Atya, és milyen felfoghatatlanul nagy áldozatot hozott értünk Jézus, és hogy valóban **ÉRETTÜNK**, a mi megváltásunkért és örök életünkért vállalta mindezt.

Jézus...

*aki ÉRETTÜNK vérrel verejtékezett;
akit ÉRETTÜNK megostoroztak;
akit ÉRETTÜNK tövissel koronáztak;
aki ÉRETTÜNK a keresztet hordozta;
akit ÉRETTÜNK keresztre feszítettek.*

Értem és érted. Érted?! Naná, hogy érted!

Nagyon sokat adott nekünk a feleséggel közös imaszándék, és hogy ahogy mindenben, úgy ebben is számíthattunk egymásra, mindketten hozzáadtuk a magunkét, ki-ki amennyit éppen tudott. Pozitív élményeink származtak abból is, amikor a

gyerekeink jelenlétében mondtuk a rózsafüzért. Láttuk ilyenkor, hogy a szemük sarkából figyelnek és hallgatnak minket, miközben játszanak, és remélem, ez a kép megmarad bennük, és sikerül átadni nekik azt, hogy otthon is lehet imádkozni, otthon is meg lehet szólítani a Jóistent és Szűz Máriát, és nagy ajándék, ha átszövi az egész napunkat az imádság.

„Az ovis korú lányom egyszer csak odajött mellém, miközben mondtam a rózsafüzéért, és annyit kérdezett tőlem: «Apa, számolsz?». Egyből azt feleltem, hogy igen, és folytattam az imát. De láttam, hogy letörten távozik, ezért utánamentem, és megkérdeztem, hogy mi a baja. Kiderült, hogy ő bújócskázni szeretett volna, ezért kérdezte, hogy számolok-e. Én meg közben a kezemen számoltam, hogy hol tartok a rózsafüzérben, ezért mondtam rá neki egyből, hogy igen, számolok.” (Borbás Bálint)

Szintén a pompeji rózsafüzérnek köszönhetjük azt a – bár virtuális, de mégiscsak élő emberekből álló – közösséget, amely e közös imavállalás köré szerveződött. Napi szinten biztattuk itt egymást és osztoztunk egymás örömeiben, nehézségeiben. (Sors)közösséget kovácsolt belőlünk ez a közös vállalás, és az 54 nap végeztével sem szűnt meg a csoportunk, sőt, azóta egy újabb pompeji rózsafüzéért kezdtünk el együtt mondani Magyarország és a világ békéjéért.

Ugyancsak pozitív hozadék volt, hogy a feleségem így bátrabban belevágott a FIAT lelkigyakorlatba is, mivel ahhoz a pompeji rózsafüzér már egy nagyon erős imaalapot jelentett.

Borbás Bálint: – *Mi most fejeztük be a harmadikat. Négyen kezdtük el mondani a feleségemmel és a két nagyobbik lányommal (ők csak hallgatták). Ketten fejeztük be a legnagyobb lányommal, ő elaludt a végére. Ezt módszerként azért nem fogjuk alkalmazni, mert nem szeretnénk tiszteletlenek lenni a rózsafüzérrel.*

Borbélyné Margit: – *Nálunk évek óta rózsafüzérezéssel megy az altatás.*

Tomka Ildi: – *Nem tiszteletlenség! Nálunk is rózsafüzérrel megy az altatás... Sőt, múltkor véletlenül eszembe jutott azt mondani 1-2 óra sikertelen altatás után (rózsafüzér nélkül), hogy megyek a dolgomra, aludjon egyedül, akkor ez hangzott el a 3,5 éves szájából: Jó, de előtte mesélsz nekem rózsafüzéért, Mami? De a pompejit!*

„Az én pompeji szándékom azt hiszem nem, hogy meghallgatásra került, de minden elképzelésünket túlszárnyalta!” (Tomka Ildi)

„Felüldíti a napomat, hogy a hírek görgetése helyett utazás közben a rózsafüzért mondom. Ráadás, hogy közben nem a telefonomat, hanem a havas tájat nézem. :)” (Borbás Bálint)

Így segítette az első vállalásunk a továbbiakat – sokszor az első lépést a legnehezebb megtenni...

És hogy a legfontosabbat ki ne felejtsem: köszönhetjük még azt is, hogy meghallgatásra talált az imaszándékunk, amiért nap mint nap imádkoztunk. Az egyik fele egészen biztosan, mert ennek a kegyelmi hatását már most érezzük magunkon, a másik fele pedig hisszük, hogy meghallgatásra talált, de erről csak az Úr színe előtt állva szerezhetünk majd bizonyosságot – nem apróztuk el a kérést, na!

Végül, de nem utolsósorban lássuk, hogy mit vett el tőlünk a Pompeji rózsafüzér imádkozása! Elvette néhány felesleges pótcselekvésünket, mond-

hatni: függőségünket, olyan pótcselekvéseket, amik semmilyen módon nem építettek bennünket (pl. hírgörgetés a tömegközlekedésen, meccsnézés stb.).

Elvett tőlünk – főleg a sokszor türelmet és idegeket próbáló esti etetési-fürdetési-altatási rutinműveletek kapcsán – 83 kiakadást, 42 összeveszést, továbbá 25 csendes és 10 látványos idegösszeroppanást. (Ezek becsült statisztikai adatok.) Sajnos, még nem vette el ezekből az összeset, ezért folytatjuk az imát, és erre buzdítunk mindannyiótokat. Érdemes!

Borbás Bálint

„Ne máááár! Már megint?” – ovis korú lányunk őszinte gyermeki reakciója egy szombat délután, amikor a feleségemmel együtt elkezdtek mondani a rózsafüzért – ilyen reakció is volt azért! (Borbás Bálint)

És ilyen is volt: „Apa, holnap sok rózsafüzért mondjál Bobóért, jó?” – ugyancsak az ovis kislányunk, miután egy kis baleset érte az egyik kishúgát. (Borbás Bálint)

„Kezdek belelendülni. Gondolkodom a folytatáson.” (Borbélyné Margit)

„Tökéletes imádkozó nincs. Sem mennyiségben, sem minőségben. Ez nem a teljesítmények harca. Örömmel mondj, annyit, amennyit élethelyzetedben meg tudsz oldani. Szabadon, szerelmesen Istennek.” (Riszterer Zsuzsi)

Rózsafüzér a plébániaközösségért

Az albertyfalvi plébániaközösség minden élő és elhunyt tagjának lelki üdvéért felajánljuk ezt a rózsafüzért a Te dicsőségedre, Szent Rózsafüzér Királynője!

Hiszek egy Istenben...

Miatyánk...

Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus,

1. aki értelmünket megvilágosítsa
2. aki emlékezetünket megerősítse
3. aki akaratunkat tökéletesítse

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk óráján. Ámen.

Miatyánk...

Mindegyik titokkal tízszer mondjuk el az Üdvözlégyet:

Üdvözlégy Mária, kegyelemmel teljes, az Úr van teveled, áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus,

1. aki érettünk vérrel verejtékezett (10x)
2. akit érettünk megostoroztak (10x)
3. akit érettünk tövissel koronáztak (10x)
4. aki érettünk a keresztet hordozta (10x)
5. akit érettünk keresztre feszítettek (10x)

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk óráján. Ámen.

Minden tized után mondjuk:

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökké. Ámen.

Fatimai fohász: „Ó, Jézusom, bocsásd meg bűneinket, ments meg minket a po-

„Emlékezzél, ó, irgalmas Szűz Mária, Pompeji Rózsafüzér Királynője, hogy soha nem lehetett olyat hallani, hogy elhagyatott lett volna az, aki tisztel téged és a rózsafüzérrel kéri a segítségedet. Ne vesd meg szavaimat, örök ige Anyja, hanem hallgass meg kegyesen, és hallgass meg rózsafüzérimámat a pompeji templomod iránti szeretetedért. Ámen.”

(a pompeji rózsafüzér kérő kilenced imája, amit az első 27 napon mondunk a három rózsafüzér elé bevezetőként)

kol tüzetől és vidd a mennybe a lelkeket, különösen azokat, akik a legjobban rá-szorulnak irgalmadra!”

Miatyánk...

A rózsafüzér végén mondjuk:

Imádkozzál érettünk, Istennek szent Anyja! Hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire! Könyörögjünk! Urunk, Istenünk, a te egyszülött Fiad életével, halálával és feltámadásával megszerezte nekünk az örök élet jutalmát: add meg, kérünk, hogy e titkokról a Boldogságos Szűz Mária szentolvasójának elmondásával megemlékezve, higgyük, amit magukban foglalnak, és elnyerjük, amit ígérnek. Krisztus, a mi Urunk által. Ámen.

Rózsafüzér Királynője könyörögj érettünk!

Barsi Balázs OFM atya a pompeji rózsafüzérről (forrás: pompejirozsafuzer.hu):

„Mint minden alulról induló imamód érdekel, és mint pap, felelősnek is érzem magamat, hogy utánanézzek. Édesanyám halála óta minden nap elvégzem a 3 rózsafüzért, őtőle örököltem. Csakhogy itt valami nagyon érdekesre találtam. Utánanézttem, tulajdonképpen kiábrándítóan megnyugtató. Tudniillik, itt nem arról kell tanúságot tenni, hogy valamit kicsikartam a Jóisten-től, kértem és meglett, hanem én simulok bele jobban az ő akaratába. A következő történi: 27 napon át valamit kérek. És utána 27 napon keresztül meg megköszönöm. És meg sem kell nézni, és nem is szabad, hogy teljesítte-e az Úr. Itt a Szentlélek többet akar mondani. Azt, hogy köszönöm, hogy meghallgattál úgy, ahogy te akarsz. Ezt az ügyet elengedem, és mégse engedem el. Továbbra is fáj, imádkozom érte, de ezt letettem. Ezt Isten meghallgatta. Én abban veszek részt, amit ő akar adni, ő pedig végül önmagát akarja adni. Azt kérjük az Úr Jézustól, tedd, hogy ez az iga édes legyen, és a teher könnyű, azzal, hogy tudom, hogy meghallgattad. És én nem is vagyok kíváncsi arra, hogy na, akiért imádkoztam, meggyógyult-e. Egyébként azért nem szoktam most már imádkozni, hogy gyógyuljon meg. Uram, azért gyógyítsd meg, hogy még jobban megismerjen téged a földön. Sikerküljön elhagyni a bűneit, megtisztuljon, és Téged szolgálva még előrébb jusson az életszentség útján. És érdekes, utána azért kísért bennünket: 'De hát Uram, nem hallgattad meg?'. Nem, megrázom a fejem. Meghallgattad Uram. Továbbra is szentmisében, imáimban benne van, de már nem formálisan. Uram, terád bízom. Ez nagyon-nagyon az életem mélyét érintő ima, és ez adja meg azt a békét, amely minden értelmet meghalad. Tehát én ezt mindenkinek nagyon ajánlom.”

Életem lelkigyakorlata

Évek óta rettegésben éltem. Borzasztóan féltem a komoly betegségek¹től, különösen a ráktól. Alattomos egy betegség, nagypapáim és édesanyám is ebben hunyt el. Sokszor számolgattam az utóbbi időben, hogy vajon még mennyi időm van egészségesen... Ha csak meghallottam a rák szót, kirázott a hideg és görcsbe rándult a gyomrom. És amikor az ember testileg, lelkileg megfárad, nem igazán talál vissza az útra, akkor könnyen be is kúszik a betegség az életébe. De az Úr ezt a kiszolgáltatott helyzetet felhasználja, meggyógyítja a lelket, és segít visszatalálni az útra is.

Tavaly május végén, teljesen véletlenül sodródtam el tüdőszűrésre (nyilván már itt sem voltak véletlenek, és akkor én is pont ebbe kapaszkodtam).

Soha nem jártam ilyen vizsgálatra, most sem oda készültem, mégis ott kötöttem ki. A szűrésen kiemeltek, mert valamit találtak, ami nem tudni mi, ki kell vizsgálni. Kétségbe estem, rettegtem, hisz' azonnal arra gondoltam, hogy rákos vagyok.

Próbáltam imádkozni a megnyugvásért, ami ideig-óráig működött csak. Pont ekkor kezdte Zoli atya a rózsafüzér „hadjáratát”, ami akkor a kapaszkodóm lett, átmeneti megnyugvást adott. Elmentem CT-re, ott is jelezték, hogy egy elég nagy valamit találtak, tovább kell vizsgálni. Plébániai barát által bekerültem az Onkológiai Intézetbe, ahol egy gyerekkori ismerősöm szárnyai alá kerültem. Több vizsgálat után július közepén megkaptam a diagnózist: *rákos vagyok*.

Egyik délután felhívott az orvosom, hogy van egy első diagnózisom az első biopsziám alapján: *limfóma*. Mondta, hogy sírjak most nyugodtan, mert ezt nehéz elfogadni, de ígérjem meg, reggel felkelek, és csak előre nézek, akármilyen nehéz is az út. Rendben... Másnap reggel nem ment, hogy összeszedjem magam, úrrá lett rajtam a pánik és semmit nem értettem... Ekkor jutottam el oda, hogy beszélnem kell valakivel (addig két emberen kívül senkinek nem mondtunk semmit, mert teljes tagadásban próbáltunk élni). Henrik atyához mentem, hogy segítsen békét lelnem. Beszélgettünk, szentségekkel felvértezett, majd együtt imádkoztunk. Itt éreztem először a közös, és értem mondott ima, illetve a betegek szentsége hatalmas erejét. Ahogy a kezeimet megkenté olajjal, szó szerint éreztem a kereszt súlyát, ahogy rám nehezedik. Közben az orvosom is felhívott, hogy vagyok, és bátorítóan annyit mondott: a Jóisten mindig csak akkora keresztet tesz a vállunkra, amit elbírnak! Ezt azért utólag kiegyesíteném: a mondás igaz, de sokkal könnyebb, ha nem egyedül akarom a keresztet vinni, hanem kérem, és engedem, hogy segítsen Jézus vinni!

Végül megnyugodva, mosolyogva jöttem el Henrik atyától. Már nem elszenvedni akartam a betegséget, hanem megélni, még ha sok szenved-

déssel is jár. Aznap este újra hívott az orvosom, hogy változott a diagnózisom. Egy viszonylag ritka rosszindulatú daganattípus, *thymoma*, és műthető. Na, így hordozza az embert a tenyerén az Úr... Tudta, hogy mennyivel könnyebben veszem így a rossz hírt „enyhítésként”. Önmagában a *thymoma* ugyanannyira megviselt volna, mint a *limfóma*, ha ez az első diagnózis, hisz a ráktól magától rettegetem, mindegy, hogy műthető-e... A gyerekeknek már a családos tábor első napján teljes nyugalommal mondtam, hogy ugyan rákos vagyok, de a jó hír, hogy megműtenek.

Féltettem Janót is, mert ő lelkileg többnyire gyengébb, de azt hiszem az imák kegyelmeiből ő is bőven kapott, mert teljes nyugalommal, maximális támogatással állt mellém, amiért végtelenül hálás vagyok.

Éreztem, hogy mások imája rengeteg segítséget nyújt, mert ez műtéttől függetlenül nagyon nehéz és hosszú út lesz, de fogalmam sem volt, hogyan kérek, mert ez olyan nehéz... Ma már tudom, látom, hogy nem kell félni imát kérni... annak épp ugyanúgy ad, aki imádkozik értem, mint nekem, akiért épp imádkoznak. Végül szép lassan egyre többen megtudták, min meggyünk keresztül, és elindultak az imaláncok, kilencedek, egy fantasztikus szeretetbuborék vett minket hirtelen körül. Ezzel párhuzamosan én egyre inkább el tudtam fogadni a ke-

resztet, egyre inkább éreztem a Jóisten puha tenyerét, ahogy hordoz, ami hihetetlen erőt adott. Megismerkedtünk Szent Peregrin életével, aki a rákos betegek védőszentje, és az ereklyéjét is megkaptuk. Azóta naponta imádkozunk hozzá.

Már egy héttel a műtét előtt elindult a „*lelkigyakorlatom*” központi része: Henrik atyánál voltam még a kórház előtt, hogy erősítsen meg. Azon a héten volt a karizmatikus közösség imaszolgálat is, ahol szintén imádkoztak értem. Itt már éreztem, hogy valami nagyon szokatlan dologban van részem. Aznap éjjel talákoztam az Úrral! Teljesen lecsupaszodva minden külsőség, test nélkül álltam előtte, hatalmas, ragyogó fényben, teljes nyugalomban, biztonságban. Ott ráésemmeltem, hogy ő tényleg a bensőmet nézi csak, nem érdeklí semmi külsőség.

Ez akkor nagyon kellett a lelkemnek, és megnyugtatót.

A vasárnapi misén Zoli atya pedig egyszerűen bátorított minket, hogy kérjük a keresztyűket és ne féljünk vinni azt! Aznap este még egy utolsó megerősítésként a teraszunkon rózsafüzéreztyűnk Zoli atyával és több családdal, majd külön is imádkoztak értem. Rég volt ilyen felemelő érzés az életemben. Tényleg felemelt arra a szintre, amiben aztán a kórházi napok kezdődtek.

Hétfőn még a kórház kápolnájában imádkoztam, kedden pedig műtöttek. Műtét után minden legkisebb levegővétel is fáj, megszólalni is nagy küzdelem volt, de valahogy nem zavart, nem panaszkodtam, teljesen elfogadtam ezt is, hisz a keresztem része. És belül csak mosolyogtam és mosolyogtam az Úrra. Végre teljesen rábíztam magam.

Az öt nap alatt, amit a kórházban töltöttem, a teljes nyugalom, elcsendesedés vett körül. Naponta mondtam rózsafüzért, imádkoztam Janóval, amikor látogatott (külön csodáltam azt a természetességet, amivel megkérdezte a szobatársamat, hogy imádkozhatunk-e érte is), közben szentekről olvastam, vagy elmélkedtem, vagy csak feküdtem, és teljesen átadtam magam az Úrnak. És jött a teljes lelki béke. Ha Isten velem, és nem ragaszkodom a földi dolgaimhoz, akkor nem létezik a félelem! Ezt a hétköznapokban nehezebb megélni, mert annyira visszaránt minden az anyagi világba, de nem szabad hagyni. Utolsó nap egy imámban magam sem értem, mi késztetett, mintha nem magamtól tettem volna, de ki- mondtam: *tégy az eszközöddé, Uram!* Ez a mondat azóta kísér a mindennapokban.

A kórház után még sokszor hasított belém ima közben hirtelen erős félelem, hogy de mi lesz a családdal, ha meghalok, vagy hogy mi van, ha újra beteg leszek, stb. Ilyenkor még inkább az imára koncentráltam, hogy kizárjam ezeket a gondolatokat, amik aztán egyre ritkábban jöttek elő. A műtét után, amikor először el tudtam menni misére, épp a gitáros kórus énekére léptem a templomba: *„a forrásnál lelkünk összeér, s újra az vagyok, akinek álmodtál”*. Potyogtak a könnyeim, úgy éreztem, mintha ezzel köszöntene az Úr...

A szövettan alapján kiderült, hogy II-es stádiumú volt már a daganat, így kell utókezelés is. Megjijedtem, de imával, Henrik atyával, Zoli atyával helyére került ez is, hisz a kereszthordozása nem a sarokig szól csak. Amikor felhívott egy rokon, azt mondta: *„jajj, csak legyen már egy év múlva, hogy lássuk, jól vagy és az egész betegség a múlté legyen, ne is kelljen beszélni róla”*. Meglepődtem a saját reakción: jajj, dehogy legyen, ne sietessük az időt, erről KELL beszélni, ennek minden percét meg kell élni, mert felemel, akkor is, ha nehéz, mert ez egy csoda!

Ezután szombaton megújulási imaest volt, ahol az ima után egy, a még eddiginél is nagyobb béke fogott el, és csak ennyit hallottam hirtelen, miután imádkoztak értem: *„menj, hited meggyógyított”*.

„Azt érzem, nem a testemnek, hanem a lelkemnek volt igazán szüksége a gyógyulásra, amit az Úr a betegséget felhasználva megadott.”

Elkezdtem a pompeji rózsafüzért is, és ezzel megtanulni, hogyan szóheti át a napomat a rózsafüzér, így az egész napom imában telhet. Szép lassan kezdtem elhinni, hogy a lelkem tényleg meggyógyult! A betegségtől való félelmem teljesen megszűnt, és az utóbbi időkben megfáradt lelkem is új erőt kapott! Nehezen hiszem még mindig el, hogy Janó csodája után velem is csoda történt. Végtelen a hálám!

Amikor elérkezett a kezelések ideje, 2-3 nap után nem éreztem jól magam sem testileg, sem lelkileg a helyzetben, akkor még nem igazán tudtam, hol a gond. Henrik atyánál próbáltam ismét megfejtetni, ami csak néhány nap után hozta meg gyümölcsét. Azért akadok el, mert erre a keresztre nem egyszer kell igent mondanom. A keresztre minden nap újra és újra igent kell mondani. Ha minden reggel az imámban igent mondok a keresztemre és kérem annak a kegyelmét, hogy hordozni tudjam, akkor meg is kapom. De ezt naponta újra kérnem kell, újra igent

kell rá mondanom és újra el kell fogadnom Jézus segítségét is a hordozásban. Azóta ez könnyen átlendített a sugárkezelés fizikailag nehéz mélypontján is.

Az utókezelés napjainak szebbé, könnyebbé tételére elhatároztam, hogy minden napot felajánlok valakinek. Aznap érte ajánlom a kereszthordozását, a fájdalmakat, a bizonytalanságokat, és érte mondok egy rózsafüzért, ha eljutok misére, azt is érte ajánlom. Nem gondoltam, hogy ez nekem lesz a legnagyobb ajándék és segítség. Hihetetlen kapaszkodómá vált a nehéz napokon, hogy nem céltalan a küzdelmem, szenvedésem. Ami pedig ebben különösen nagy ajándék volt, hogy kaptam olyan pozitív visszajelzéseket, amik azt erősítették meg bennem, hogy nem hiábavaló a felajánlásom.

Azóta a kezelések végére értem, az első kontrollra várok, és nem győzök hálát adni nap mint nap a csodáért, és azért a rengeteg kegyelemért, amit ez az út adott és ad a mai napig. Aggodalmaskodás, és az életünk irányításának makacsul kézben tartása helyett merjük az életünket az Úr kezébe tenni, hisz nála nagyobb biztonságban sehol nem lehetünk. Ő mindig a lehető legjobbat hozza ki a látszólag rosszból is. Csak bízzunk benne, és engedjük, hogy csodát tessen!

Tomkáné Gürtler Ildikó

Találkozás a Királlyal, avagy Jézus érintése

A megtérés mindenkinek mást jelent, változatos módon jön közel hozzánk az Úr. Most egy egyszerű(nek induló), hétköznapi reggeli „kalandomat” fogom megosztani, amely által megéltem hitem mélységét és magasságát – azaz Krisztus Urunk érintésének felszabadító megtapasztalását.

Már hosszú évek óta teljesítek szolgálatot templomunkban mint szentségőr. Ez egy hatalmas kegyelmekben bővelkedő vállalás, sokszor és szívesen időzöm az Úr házában, sűrűn betérek hozzá, van, hogy csak egy röpké fohász erejéig, de az igazi, fix „énidőmnek” a hétfő reggelek számítnak. Örömnépléssel kezdünk, azaz szentmisével. Bár hétfő van és korán reggel, meg január, de mégis igazi örömmel a szívemben „*futva jöttem elibéd*” érzéssel érkezem, mert tudom, hogy itt Ő vár rám az Ő házában, amely már nekem is otthonom.

Hétfő reggeleken gitáros énekekkel hódolunk az Úr előtt, így nyitjuk meg a hetet, hála a szorgalmas gitáros kórusnak, akik hangjukat és hangszereiket, idejüket és lelkesedésüket nem kímélve, örömmel kísérik a reggel 7 órakor kezdődő szentmisét. Menynyivel könnyebb így munkába, iskolába, a dolgaink után sietni... Valóban megélhetjük, hogy mi Jézussal a szívünkben-lelkünkben indulunk neki a dolgozó hétköznapi napoknak. Hiszem, hogy ezáltal is evangelizálunk, hogy korán reggel – mert még a mise befejezése után is bőven 8 óra előtt vagyunk – mosolyogva lépünk ki a

nagyvilágba, és ez a boldogságos mosoly árulkodik arról, hogy mi Kivel is randevúozunk hétfő reggelenként. Visszük magunkkal a villamoson, buszon, metrón, amerre csak mennünk kell, az arcunkon ott a jel. Hirdetjük az örömhírt! Ezért is nehezebb benünket olyan dolgokkal felbosszantani, ha például valaki véletlenül rálép a lábunkra a tömött buszon, mert hasonló vélt vagy valós bosszúságok ellen Isten szeretetével felvértezve indulunk utunkra.

...és akkor most következzen az én egyik konkrét Vele történt találkozásom valós története. Január vége felé járunk az időben, már a karácsonyfákat is lebontottuk, milyen sok fát látni csak úgy kidobva az utak mentén, pedig még néhány napja „ők” voltak a lakásaink fő díszei, „övék volt az esztétikai főszerep”, most meg már nem kellene, lejárt az idejük, kitéttük „őket”, már másra vágyunk... Hosszú hetek, hónapok vannak még hátra a hideg téli időjárásból is, pedig mi már a tavaszra vágyunk! Szomorúság, szürke, hideg, borús reggelek, de menni kell a dolgunkra, hiszen az élet nem állhat meg... Jó volt két napot otthon tölteni a meleg lakásban, de ma már egy újabb hét kezdődik, megint kelhetek korán, húzhatok dupla réteg nadrágot, pulóvert és jobb, ha a kesztyűmet sem hagyom otthon, mert 9 óráig a jéghideg templomban fogok ülni... „Jaj, de jó, a

mise énekes-gitáros lesz!” – szalad át a gondolat a fejemben. De a neheze csak utána jön. Mise után mindenki elindul a dolgára, kiürül a templom. Van, hogy csak az Úr, a hideg és én maradunk ott...

Bevallom, hogy ilyenkor nehéz az imádságra koncentrálni, van, hogy igénybe veszem a kített segédanyagokat, hogy egy-egy ima segítségével általa érkezzek meg lelkileg is az Úr elé. Sok időt pazarolok el, amit Jézussal tölthetnék, de Ő jó és megajándékoz így is. Ezen a konkrét napon nem is akármivel tette ezt!

Csendben morgolódom, hogy miért is kell nekem ezt csinálnom? Nyílik az ajtó, és bevonul rajta Zoli atya egy osztálynyi gyerekkel. Leülnek a padokba. A csendnek és nyugalomnak egy időre „annyi”... Nem baj. Addig is telnek a monoton percek. Olyanok, mint a méhkas. Egyetlen másodperc-re sem képesek teljesen elcsendesedni. Mégis valami belülről feltörő örömmel figyelem őket. Nem zavaróak, nem hangosak, csak nincsenek csendben. Szemeimet az Oltáriszentségre szegezem. *Jaj, Uram! Ezek a kölkök milyen tiszteletlenek Veled! Még röhhigcsélnek is...*

Miközben a monstanciában jelenlévő Jézust kezdem ismét szemlélni, meghallom az Ő hangját: *„Micsoda öröm a számomra, ha gyerekekkel telik meg a házam! Ilyennek gondoltam magam is egy hittanórát, végülis rólam szól! Így a helyes, hogy hozzám jönnek! Úgy, ahogyan vannak, amilyeneknek teremtettem őket! Kacarászva, vidáman, boldogan, önfeledten, otthonosan, nyílt szívvel és lélekkel! Jó «katonaként» szolgál az a papom, aki hozzám hozza vissza vendégségbe a gyerekeket! Legyen természetes közeg számukra a házam! Nincsenek feljűk elvárásaim, csak a jelenlétükre vágyom!”* Kezd valami melegségérzés eltölteni. De jó, hogy mindennek a részese lehetek! Pár perc elteltével Zoli atya az oltár köré invitálja a „siserehadat”, ahol már ők is elcsendesed-

nek. Körbeállják Jézust és hangosan imádkoznak. Nem tudom megállni, hogy ne mondjam velük az imákat... Igazi örömmel tölt el, hogy ennek a részese lehetek!

Kivonulnak. Újra csend lesz. De a mosolyom megmarad, mert már teljesen más lett minden, mint előtte volt. Újabb rövid idő elteltével eltűnik a mosoly az arcomról. Megint érzem a hideget, egyre erősebben, fázom. Nagyon fázom. Ránézek az órára. Oh... Még közel fél óra, mire jön a váltás. Ima helyett zúgolódom. És ekkor egyik pillanatról a másikra, hirtelen elszégyellem magam! Jézus Krisztus mi mindent szenvedett el értem is, én meg egy kis hidegben való ücsörgéstől máris rosszul érzem magamat. *„Inkább imádkozz, addig sem törődsz a körülményekkel!”* – korholom magamat. A gondolataim folyamatosan elkalandoznak...

Megint megnézem, hogy mit mutat az óra. Na, addig zúgolódtam, amíg már csak negyedóra maradt hátra. Ezen felbuzdulva biztatom saját magamat: *„Most már erre a kis időre szedd össze magad és imádságban tedd oda az Úr elé!”* Jaj, de jó! Most úgy vagy hét-nyolc perc őszinte és tiszta ima következik! Ez volt a mai szentségimádásom legértékesebb része, amit Jézusnak adhatok. Kezdek egyenesbe jönni. Még egy kis kitarítás! Most a saját szavaimmal köszönöm meg az egész életemet, minden

jó és egyelőre jelenleg látszólagosan kevésbé jó adományával együtt. Most már tényleg fáradok...

Egy gyors lecsekkolása következik az időnek: 8:56. *Jóóó! Még néhány perc és mehetek...* Most még ennek a gondolata tesz boldoggá. A váltótársam egy perccel sem szokott korábban jönni, de nem is késik! 9:00 Hátranézek a bejáratra. *Ezért kéri a szervezők, hogy öt perccel korábban érkezzen a váltás, ha bármi történne.* 9:05 Jaj! 9:15 *Ilyen még nem volt.* 9:20 *Ide fogok fagyni* – önt el az aggodalom. 9:30 Telefonálok, hogy jelezzem: engem itt felejtettek. *Ezt nem akarhatja az Úr! Ez nem lehet az Ő akarata! Nem! Már nagyon fáj a lábam! Hogyan fogok tudni felállni, járni? Lilák a körmeim, pedig én nem is lilára festettem... Na, jó! Most fejeztem be! Ez volt az utolsó!* Még egy kis hiszti... Igen erőteljesen sajnálom magamat. Fölpattanok.

Valami visszanyom! Megrendülten leülök. Elkezdenek potyogni a könnyeim. A hideg kimerített – gondolom. Valójában lehetséges, hogy engedte az Úr Jézus, hogy még ha csak egy pillanatra is, de megtapasztalhasam az igazi elhagyatottság, a magány, a kétségbeesés érzését? Hiszen Ő az, aki igazán tudja, hogy valójában mindez milyen. Olyan közel engedett magához, mint még talán sohasem. Ki merem mondani, hogy fizikálisan éreztem Jézus Krisztus ölelését!

Itt már patakozottak a könnyeim... Amíg én zúgolódok, puffogok és magamban már feladtam ezt a szolgálatot, addig az Úr ajándékot készített nekem. Szeretetének olyan mélységét tárta fel előttem, hogy hiszem, mindez életem végéig kitart, ha „nem spórolom ki magamat” és ápolom a kapcsolatunkat! Elég, ha csak arra gondolok, hogy Ő mindent lát, és minden fölött hatalma van. Többé nincs mitől félnem. Hiszen még ebből az apró kellemetlenségből is hatalmas ajándékkal mentett ki. A szeretetét adta, úgy, ahogyan más nem képes. Ezt minden embernek meg kell(ene) tapasztalnia, hogy megtaláljuk a valós helyünket a világban, hogy tudjuk meg Ki az, aki mindent a kezében tart. Ez volt eddigi életem egyik legkiemelkedőbb találkozása az igazi Királlyal. *A Krisztus Királlyal.*

Molnár Cecília

Álmon Albertfalváról

Judit kedves felkérése nyomán ragadtam most tollat, hogy megírjam az álmomat Albertfalváról. Az írás nem az a „kenyér”, amivel nap mint nap élek. Jézus szent testével viszont igen, az Exodus 90 lelkigyakorlatok folyamán, egyéni vállalásként, a napi szentmiséken, immár több éve.

Számomra ez az a lehetőség, mely közel hozhat az Úrhoz és mély megértést adhat az isteni háromságban elfoglalt helyéről.

A szentáldozás olyan kegyelem, melyet mélységében kell, és érdemes átélni, hiszen Jézus az ígéretének megfelelően több mint 2000 éve itt van velünk, és mindig itt lesz, és Ő valóban itt van, ahogy az evangéliumban is olvashatjuk: „...és íme, én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig...” (Mt 28,20).

Azt látom álmként, hogy a testvérek az elfoglaltságaik ellenére eljönnek a hétköznapi szentmisére, hogy hallják az Igét, és magukhoz vegyék Jézust, Őt helyezve az egész napjuk középpontjába.

Személyes tapasztalatként mondhatom, hogy többször történt velem, hogy bizonyos programütközés miatt elgondolkodtam, hogy elhagyjam az adott napi szentmisét, de végül elmentem és a másik sürgető program hirtelen már nem tűnt olyan fontosnak, vagy megoldódott a Jóisten akaratából.

A napi szentmise megteremtheti a találkozásokat is egymással, mely igazi közösségi élményt formálhat; mindamelllett, hogy a kiengesztelődés mély átélésével a „béke veled...” liturgiai résznél hittel tesszük és átéljük Jézus békéjét.

Azt örömmel mondhatjuk, hogy Albertfalva a közösségek terén kifejezetten élen jár, mivel a közösségek száma egyre növekszik, sőt a meglévők folyamatosan erősödnek is. A Budai-Déli Espereskerületben is, a testvérplébániákon is sok-sok közösség él és működik virágzó hittel. Az espereskerületi összefogás szervezésében rálátva a többi plébániára, érezhető a szükség a nagyobb, élő közösségek igényére, hiszen a fiatalság részvétele elmarad, vagy idővel érdeklődésük csökken és a papjaink jelenlegi száma előbb-utóbb eléri azt a kritikus számot, mely nekünk világi híveknek ad feladatot a hit gyakorlásában, és annak fenntartásában, amelyet csak közösségben lehet teljességgel átélni.

A közösség építése viszont nem jön magától, tenni kell érte; egyéni megterétést követő mély felismeréssel és felelősséggel, hiszen Jézus közösségbe hív, ami személyes megosztásokon, kisebb-nagyobb tanúságtételeken keresztül formálhat minket krisztuskövetővé. Hiszem, hogy változó dinamizmussal, de folyamatos megterések sorával, – van, aki már ezen

az úton jár – idővel mindenkiben fellobog a vágy, hogy úgy kövesse Jézust, ahogy Ő parancsolta, a szeretet útján járva!

Összefoglalóan az álmom lényegét kiemelve egy mondatban, ahogy Zoli atya is fogalmazott pár hete az egyik családos misén:

„Gyertek és egyetek az élet fájáról minden nap!”

Az álom, amelyet megfogalmaztam, hiszem, hogy valóra válhat. Ennek a hitnek a jegyében szeretném továbbadni a kérdést Dr. Csabai Zsuzsannának: hogy mi az ő álma Albertfalváról?

Bunyik Zsolt

Szemüvegek Nigériába

Az Afréka Nemzetközi Humanitárius Alapítványt dr. Fodor Réka missziós orvos hozta létre azzal a céllal, hogy a világ legszegényebb térségeiben élőknek nyújtson segítséget. Az alapítvány egészségügyi missziókat szervez Afrikába, különösen Nigériába, ahol a magyar orvosok és önkéntesek ingyenes orvosi ellátást, gyógyszereket és egészségügyi eszközöket juttatnak el a rászorulókhoz. Az Afréka Alapítvány oktatási programokat, élelmiszersegélyeket és gyermekek iskoláztatását támogató kezdeményezéseket is szervez, mert hosszú távon a helyi közösségek megerősítését tartják a legfontosabb célnak. A missziók egyik központja a nigériai Onitsha katolikus főegyház-

mege, ahol az Afréka Alapítvány orvosai a helyi egyházi intézményekkel – például az Onitshai Borromeo Szent Károly Szakkórházzal – együttműködve végzik szolgálatukat. A magyar orvosokat az ottani papok és szerzetesek rendszeresen fogadják és segítik munkájukban, a kapcsolat pedig az évek során igazi testvéri együttműködéssé vált. Ez a hitből fakadó együttműködés sokak számára inspiráló példa: a misszió egyszerre jelent szakmai orvosi segítséget és keresztény szeretetszolgálatot. Az Afréka Alapítvány munkája így hidat teremt a magyar és az afrikai katolikus közösségek között, miközben konkrét segítséget nyújt azoknak, akiknek a legnagyobb szükségük van rá.

A missziók során a szakemberek gyakran olyan betegségekkel találkoznak, amelyek megfelelő ellátással könnyen gyógyíthatók lennének, ám a helyi emberek számára sokszor még az alapvető gyógyszerek vagy orvosi eszközök is elérhetetlenek. Nigériában például sok család napi egy dollárból él, így még egy egyszerű maláriagyógyszer ára is megfizethetetlen lehet. A magyar orvosok ezért nemcsak gyógyítanak, hanem műszereket, gyógyszereket és különféle segédeszközöket is visznek magukkal. Ilyen eszköz például a szemüveg, ami a fejlett országokban könnyen hozzáférhető, azonban sok afrikai térségben szinte luxuscikknek számít. A missziók során ezért az orvosok rendszeresen végeznek szemvizsgálatokat is, és a magukkal vitt szemüvegekkel segítik azokat, akiknek egyébként nem lenne lehetőségük megfelelő látáskorrekcióra.

Afréka meghirdette, hogy idén tavasszal új, ezúttal szemészeti orvosmissziót indít Nigériába, ezért szemüvegeket gyűjt, ebben kérte a közösség összefogását. A szemüvegeket a város túlsó végén, az újpalotai orvosi rendelőben gyűjtötték. Plébániánk karitászcsoportja elhatározta, hogy bekapcsolódik az akcióba és olyan gyűjtőpontot hoz létre, ahol a dél-budaiak le tudják adni adományukat. A két hétig tartó gyűjtés alatt több hatalmas doboznyi adomány, kb.

Kép: Afréka Alapítvány facebook oldala

750 darab szemüveg jött össze Albertfalváról, Budatétényből. Kelenfölgéből, sőt a Belvárosból is. A dobozokat a gyűjtés lezárása után az Oltáriszentség elé helyeztük. Kértük az Úr áldását azokra, akik használni fogják, valamint az orvosokra és az adományozókra. Újpalotán nagy örömmel, és – hatalmas mennyiséget látva – csodálkozással fogadták az adományokat.

Mire ez a cikk megjelenik, a szemüvegek már Afrikában lesznek. Ami számunkra egy fiatalabb korunkból, vagy szeretett hozzátartozónktól megmaradt tárgyi emlék volt eddig, az újra betölti a rendeltetését és valakinek a látását fogja Nigériában visszaadni. Hálásan köszönjük az adományokat! Isten fizesse meg!

Bene Lajos

Kriesch Erzsi tanárnő emlékére

„A lélek járjon elől, ne a test!” (Szent Ágoston)

Sokszor hallották tőle ezt a diákok, és persze időnként mi, kollégák is. Igyekezett minden tanórát, szünetet, együttlétet kihasználni, hogy jelezze, érzékeltesse fiatalnak és régebb óta fiatalnak a helyes utat, persze mindezt nem erőltetve, nem rákényszerítve, hanem a maga határozott, kedves, természetes módján. Oktatott és nevelt, formált és mély nyomot hagyott a többségben.

A Don Bosco iskola meghatározó tagja volt a kezdetektől, az alapítástól közel 30 éven át, az utolsó esztendőiben már nyugdíjasként, de korát meghazudtoló energiával, lelkesedéssel. Szuggesztív személyisége, mélyen gyökerező hite és szakmai elhivatottsága valami olyan különleges elegyet alkotott, ami révén nem lehetett nem figyelni rá. Hamar megtanultam Erzsitől, hogy nem énekórát tart, hanem ének-zenét, a diákok pedig megszokták, hogy irodalomórára is kell nyelvtan felszerelés, illetve fordítva, mert így működik a magyaróra. Pergő, intenzív foglalkozásokon adta át tudását növendékeinek, akik közül később többen is jelezték, a középiskolában ebből éltek meg, az általános iskolás ismereteik segítették őket inkább.

Osztályfőnökként is meghatározó volt, összetartó közösséggé kovácsolta a felsős évek során a rábízottakat, akiket az életre is nevelt. Visszatérő jelleggel mondogatta: „*A mennyei pirok pontokat kell gyűjteni, gyerekeim.*” Számíthattak rá diákjai, figyelt rájuk külön-külön is, és úgy bánt velük, hol keményen, hol végtelen szeretettel, ahogy a szükség, az osztályérdek megkívánta. Szavainak súlya volt, ha dorgált, azt elég volt egyszer megtennie. Kezdő tanárként egy alkalommal az év végi kétnapos tanulmányi kirándulásra engem kért fel kísérőnek. Értelemszerűen a fiúkkal én aludtam egy teremben. Lámpaoltás után kihasználva rutintalanságomat, naívan pozitív hozzáállásomat (az évek ezt persze a megfelelő irányba, mértékbe terelték...), a hangadóbb, rakoncátlanabb kamaszok nem vették komolyan a kérésemet, miszerint halkuljanak már el. Egyszer csak kinyílt az ajtó, és kellő hangerővel, stílusban az alábbi pár mondat hangzott el az osztályfőnöktől: „*Mi ez a lárma? Hogyhogy fenn vagytok még? Csend legyen, és hagyjátok aludni a tanár urat!*” Mindenki megértette, pissenés nélkül hajtották álomra fejüket.

2004: Don Bosco tantestületi kirándulás Lengyelországban

A pályakezdőket, fiatal kollégákat szívesen látta el jó tanácsokkal. Tapasztalatát, hatalmasra duzzadt ötlettárát előszeretettel osztotta meg az érdeklődőkkel. És persze nemcsak szakmai téren kaptunk tőle gyakran útravalót, hanem életbölcsségeivel is gazdagított bennünket. Ha csak egy kávéra ült le vele az ember, pár perccel később tudatosult benne, hogy újfent került valami a „puttonyába”. Amikor nemrég az utolsó útjára kísértük, és felidézünk aznap mindenféle emléket Erzsiről, Erzsivel, jó páran dörmögtük magunk elé, hogy mennyi mindenért lehetünk hálásak neki. Az öregdiák-találkozókon pedig volt tanítványai szájából hallhattunk hasonló gondolatokat, megállapításokat. „Erzsi néniel mi újság?”, „Milyen darabot rendezett legutoljára?” –

ezek a kérdések valahogy újra és újra elhangzottak a nosztalgikus hangvételű összejövetelek során.

Hát igen... A színjátszás volt a minde. Az volt az alfa és az omega. Főleg a Jótékonyági Estek előtti hetekben vagy nemzeti ünnep előtti időszakban lehetett gyakran hallani, hogy Erzsini megint készül valamivel. Maga köré gyűjtött boldog-boldogtalant, kiosztotta a szerepeket, és indulhatott gőzerővel a munka. Igényes, kreatív, örömteli, diákbarát. Próba próba hátán, ötletelés, együtt gondolkodás, újragondolás. Mindezt természetesen hatalmas odaadással és a szabadidejét részánva, mivel nem ritkán akár estig próbáltak az iskolában. Tudatosította a gyerekekben azt, hogy addig kell gyakorolni, amíg nem tökéletes az előadás.

2011: Don Bosco-díjban részesült

Készségesen látott el mindenkit szakmai tanácsokkal, a színjátszás fortélyaival. Folyamatosan biztatta azt is, akinek jól ment, és azt is, aki esetleg nehezebben boldogult. Közben időnként csokival ajándékozta meg a fiatalokat. A csomagolást gyönyörű szentképekkel díszítette ki, erre is volt ideje, energiája, belső készítetése. A kollégák sem maradtak ki ebből, bizonyos ünnepekkor a tanári asztalon ott lapult Erzsi kedves meglepetése. Akár (Szent) Erzsébet napján, a saját névnapján is!

Visszatérve a színdarabokhoz, előszeretettel kerültek bele zenék, táncok (akár modern, ha azt látta jónak, motiválónak), egyházi énekek. Azon volt, hogy a diákokkal együtt fedezzék fel a nemes és értékes dolgokat. Így született meg például 30 évvel ezelőtt a méltán sokszor emlegetett *Bánk bán*, amit nekem még VHS kazettán játszott le, és amiről évekkel később is áradoztak az öregdiákjaink. Utolsó rendezése a *Fabiola* volt, amire már régóta vágyott és készült. A keresztényüldözések idején játszódó történet főhőse a végén megtér, teljes a katarzis. A Jóisten is így akarhatta, hogy ez legyen Erzsi „hattyúdala” (ez a szó is ókori hiedelemre utal, és a darab is ehhez a korszakhoz kötődik)...

Emlékeimből két előadás kíváncozik még elő. Iskolánk megalapításának 10 éves évfordulójára nagyszabású Don Bosco darabot álmodott meg, melyet a Jótékonyági Esten és a Don Bosconapon is színpadra vittünk. Cseppet sem túlzó a T/1.-es forma, mert a tanulókon kívül az akkori tanári karból szép számmal kerültünk be a szereplőgárdába. Beálltunk a sorba, alázatosan követtük az instrukciókat, tanultuk a szerepünket és testközelből tapasztalhattuk meg, hogyan viszig végig egy ilyen folyamatot Erzsi. A produkció a végére összeállt, az előadás után fogadtuk a gratulációkat, de tisztában voltunk vele, kit illet ez

valójában. A másik fellépés az iskolai kóruossal kapcsolatos, szintén Jótékonyági Est. Gondolt egy merészet, és Orff: *Carmina Buranáját* énekelték el felsőseink. A több mint száz torok által csak úgy zengett az *O Fortuna*. Aki hallotta, átélte, nem felejtí.

Számos tantestületi kiránduláson vettünk együtt részt. Kiszakadva a hétköznapokból, ilyen programokon is élményként szolgált a társasága, beszélgetni vele a természet lágy ölén, egy kastély kertjében vagy egy kiállítás tárlóit nézve. 2012-ben a 20 éves Don Bosco-s évfordulóra való tekintettel egy igen grandiózus torinói útban részesültünk. Megtekinthettük az iskolánk névadójához kötődő helységeket, nevezetességeket. Nem kérdés, hogy Erzsinek és nekem is felemelő érzés volt látni Don Bosco szülőházát, belegendolni abba, hogy épp ott járunk, ahol majd kétszáz éve „*a mi Jánosunk*” meglátta a napvilágot.

Gondolataimat egy olyan idézettel zárom, amit szintén gyakran emlegetett főleg a tanórákon, és most is olvasható iskolánk egyik termében. Bár már Fentről mosolyogsz ránk, drága Erzsi, de a te hangodon vélem hallani itt hagyott üzenetként, biztatásként:

„*Szentnek lenni könnyű, csak a kötelességünket kell mindig, maradéktalanul teljesíteni!*” (Don Bosco)

Makrai Ákos

2012: Don Bosco szülőházánál

Kriesch Erzsi néni szeretettette meg velem a színházat felsős koromban, szép emlék számomra a drámaórák családi hangulata és a Jótékonyági Esten bemutatott előadások. Erzsi néni színes személyisége mindig mosolyt csalt az arcunkra, célja nemcsak a tananyag leadása volt, hanem a művészet szeretetének kibontakoztatása is a diákokban. Mindezt hatalmas odaadással végezte, sokszor ajándékozott meg minket csokival, a csomagolást mindig ő díszítette ki gyönyörű szentképekkel.

2019: Jótékonysági Est – Fabiola

2019-ben, hetedikes koromban Erzsi néni felkért, hogy játsszam el a főszerepet az általa rendezett színdarabban. A darab címe „Fabiola”, a történet a Római Birodalomban játszódik a keresztényüldözések idején. Fabiola egy gazdag, a kereszténységet lenéző római úrinő, aki végül megtér és erkölcsileg megtisztul. Ez volt az utolsó darab, amiben Erzsi nénivel együtt dolgoztunk.

Rengeteg időt szánt ránk a szabadidejéből, sokszor maradtunk bent az iskolában estig próbálni. Szakmai tudásával segített a felkészülésben, megtanította nekünk a színjátszás fortélyait. Elmagyarázta, hogy hogyan álljunk a színpadon, milyen hangerővel beszéljünk, hogyan hangszúlyozunk. Amikor nem ment egy jelenet, addig foglalkozott velünk, amíg nem sikerült tökéletesen.

Közben végig biztatott minket és hitt benne, hogy menni fog.

Végül elérkezett a Jótékonysági Est napja, minden készen állt. Rajtam volt a vörös ruhám és emlékszem, hogy nagyon izgatott voltam. A színpad mögött nyüzsögtünk, mindenki olvassgatta a szövegét. Amikor elkezdődött a műsor, minden kételyem szertefoszlott. Hatalmas élmény volt átadni a közönségnek Fabiola történetét, azóta is hálás vagyok ezért a lehetőségért.

Ez a színdarab nemcsak nekünk, színészeknek, hanem a nézőknek is meghatározó élmény volt. Mai napig emlegetik, akik ott voltak Erzsi néni fantasztikus munkáját, amit szívvel-lélekkel hozott létre.

Köszönünk mindent, Erzsi néni!

Bene Julianna
(*ex-boscós*)

Elismerés a „veterán ministránsnak”

Kép: Újbuda önkormányzatának facebook oldala

Nagy megtiszteltetés érte egyházközségünk egyik jeles tagját. Az 1848-49-es forradalom és szabadságharc emlékére rendezett ünnepségen Újbuda Önkormányzata a **Pro Communitate Újbuda** kitüntetést adományozta Madaras Gábornak. A díjat Albertfalva szellemi és kulturális életének gyarapításáért, a katolikus hívek valódi közösséggé formálásában, az albertfalvi helyi ünnepségek és megemlékezések szervezésében és lebonyolításában vállalt szerepéért ítélték oda.

Miért is kaphatta meg Madaras Gábor ezt a díjat? Magyarázatként idézzük fel a róla szóló laudáció néhány részletét, amely az AKTK által alapított Albert Herceg Díj odaítélésekor hangzott el 2020-ban.

- Madaras Gábor 44 évig volt egyházközségünk képviselőtestületének tagja, majd 15 évig világi elnöke is.

Bár hivatalosan már nem tagja a testületnek, tanácsaival, tapasztalataival szívesen segíti a fiatalabb nemzedéket.

- Több mint 30 éve világi kisegítőként, áldoztatóként, és hét évtizede ministránsként vesz részt a liturgiai szolgálatban. Ő a „veterán ministráns”, ahogy „Albertfalva krónikása” egyik könyvében megörökítette.
- Tevékenyen részt vett 1992-ben az Albertfalvi Don Bosco Katolikus Általános Iskola létrehozásában.
- Alapító tagja volt 1993-ban Albertfalvi Keresztény Társas Körnek, ahol 10 éven keresztül titkári feladatokat látott el. Éveken keresztül vezette az AKTK-n belül a Döngicsélő Nyugdíjas Klubot. Feleségével, Ilikével nagyszerű kirándulásokat, kulturális programokat szerveztek.
- Rendszeresen részt vett a Társas Kör egyéb programjainak szervezésében és lebonyolításában is. Példaként említhetjük a kárpátaljai gyerekek Honismereti Tábort vagy a nagy sikerű Szellemi-lelki Hétféget. Jelenleg is aktív tagja a Szent Anna Nyugdíjas Klubnak.
- Alapító tagja és titkára a 2017 óta létező Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesületnek.
- Megőrizte és rendszerezte Albertfalva emlékeit, különös tekintettel a Szent Mihály-templom történetére, amelyet könyv alakban is megjelentetett „Az albertfalvi Szent Mihály-templom története 1941-2016” címmel.
- Szerencsénkre azt a sok-sok információt, ami évtizedek alatt összegyűlt Gábor fejében Albertfalváról vagy a Szent Mihály-templomról, nem tartotta meg magának. Szívesen beszélt róla hol a Kossuth Rádióban, hol az Újbuda tévében vagy más helyi médiumban. Írásai rendszeresen jelentek meg az Egyházközségi Levél, illetve a rövid életű Heti Levél oldalain is, de jelenleg is elolvashatóak a plébánia honlapján is.
- Kellemes, nyugodt stílusában bármikor szívesen mesél a régi időről baráti beszélgetésekben is. Kellő alázattal, és mindig egy csipetnyi humorral megfűszerezve hallgathatjuk a régi albertfalvi atyákról és hívekről szóló történeteit, vagy akár Ikarovics elvtárs legendáját.

Úgy gondolom, hogy a felsoroltak alapján a Pro Communitate Újbuda kitüntést igazán méltó személy kapta meg 2026-ban. Büszkék vagyunk Madaras Gáborra és szívből gratulálunk az elismeréshez.

Kiss István

A szentség illata

Február 26-án, egy csütörtök esti szentmisén volt idén a betegek szentségének közösségi kiszolgáltatása. Tavaly édesanyám is ekkor vette fel a betegek kenetét és nagyon csodálkoztam, hogy milyen kevesen voltunk a szentmisén. (Képet sem tudok csatolni, mert nem is készült.)

Idén is ezt tapasztaltam: az idősek és betegek kevés kivétellel egyedül érkeztek. Vajon még sokakban utolsó kenetként él ez a szentség, azért nem olyan nagy ünnep ez a családokban, mint például az elsőáldozás? Vagy, mivel évről évre majdnem ugyanazok kéri ezt a szentséget, így ők sem szólnak már a családnak? Vagy a rokonoknak kényelmetlen, unalmas lenne minden évben egyszer még hétköznap is elmenni misére? Nem tudom a választ a fenti kérdésekre, de szeretném megerősíteni a bizonytalanokodokat, hogy jövőre jöjjenek és legyenek részesei ennek az ünnepnek!

A szentmise szokásos menetében a prédikáció után kerül sor a szentség

kiszolgáltatására. A pap csöndes imával, kézfeltétellel lehívja a Szentlelket, a megszentelt olajjal keresztet rajzol a beteg homlokára és két kezére, miközben ezt mondja:

E szent kenet által és nagy irgalmasága szerint segítsen meg téged az Úr a Szentlélek kegyelmével!

Ámen.

Szabadítson meg bűneidtól, üdvözítsen téged, és erősítsen meg jószágsan!

Ámen.

Hátul ültem, de még így is jól láttam a betegek és idősek arcát, ahogy meghatottan, békességgel indulnak a helyükre. Ahogy egyre többen ültek vissza a padokba, úgy erősödött a jó illat is a templomban, hiszen a megszentelt olaj különleges aromájú.

Egészen olyan volt, mintha megfűrdtek volna Krisztus szeretetében: felfrissülve, illatozva indultak tovább a betegségük, öregségük hordozásában. A szentmise a megszokott rendben folytatódott, de a szentség jó illata ott maradt körülöttünk.

Olyan jó lenne, ha jövőre többen ünnepelnénk együtt a betegek szentségének közösségi kiszolgáltatását!

Borbélyné Margit

Gondolatok

Isten útjai kifürkészhetetlenek...

Az elmúlt félévben a szűk családkban ketten haltak meg. A pap öcsém és az unokahúgom, a legidősebb nővérem lánya.

A 2024 úrnapi Egyházközségi Levélben írtam le népes családukról azt a történetet, hogyan bomlott meg a családi béke sok évvel ezelőtt. Ez az unokahúgom és a férje okozta annak idején a békétlenséget, ami a férjem ellen irányult. (Az unokahúgom férje már pár éve meghalt.)

Unokahúgom és köztem elég nagy volt a korkülönbség, ő akkor született, amikor gimnazista voltam. Bölcsődés korától nagyon sok időt töltött nálunk. Úgy szerettem, mintha a kistestvérem lett volna. A gondozásában én magam is részt vettem.

Amikor tavaly novemberben megtudtam, hogy agydaganattal operálták és kómába esett, azonnal meglátogattam a kórházban. Szívszorító volt látni abban az állapotban, kiszolgáltatottan, magára hagyatottan. Három hónapig volt kómában. Hetenként kétszer, háromszor mentem hozzá. Ilyenkor simogattam, imádkoztam mellette. Nem nagyon látogatta senki a baráti köréből, ahogy a nővérektől megtudtam. Életében az anyagiakon és az utazásokon kívül más nem nagyon érdekelte.

Beszéltem az orvosával, aki megmondta: nincs remény, hogy életben maradjon, és már nem sok ideje van hátra.

Én azonnal felhívtam a kórházlelkésziséget és egy atya soron kívül kiment és kiszolgáltatta neki a betegek szentségét. Nekem nagy lelki megnyugvás, hogy ezzel megnyílt előtte az örök élet kapuja.

•

A másik történet, amit el szeretnék mondani Isten útjairól, a következő.

Gyermekkorunkban, amikor öcsém még egész kicsi volt és megkérdezték tőle: „Mi leszel, ha nagy leszel, Laci-ka?”, azt mondta, hogy: „lindelendő” bácsi, azaz tisztelendő bácsi.

Kicsit nagyobb korában otthon „miseszett”. Amikor már iskolás lett és ministrált, akár esett, akár fújt, minden nap ment a templomba.

Én pedig azt mondtam, ha Laci pap lesz, én meg apáca leszek és gondoskodom róla a plébániáján. Abban a kommunista rendszerben nem lehetett apácának menni, öcsémből viszont tényleg pap lett.

Életének utolsó éveiben, amikor beteg nyugalomba vonult, én gondoskodtam róla. Korábban is mindig én segítettem neki, ha bármi gondja volt.

Írásom címében ezért utalok Isten kifürkészhetetlen útjaira, mert a fiatalkori elképzeléseim valamilyen kacskaringós úton mégiscsak megvalósultak.

Bartháné Pribitek Márta

Vakfoltok – a remény helyei

Martin Werlen OSB, a svájci Einsiedeln monostorának emeritus apátja írt ilyen címmel a Vigília júliusi számában.

Hadd kezdjem idézettel!

„Az egyház életében is vannak vakfoltok. Amíg ezek határozzák meg életünket, addig akadályai lesznek a hitről való tanúságtételünknek. A keresztségben kapott prófétai hivatásunkból fakadóan az a feladatunk, hogy a vakfoltokra rákérdezzünk. Mihelyt felfedezzük őket és készek vagyunk arra, hogy közel engedjük magunkhoz ezeket, a remény helyeivé válhatnak.”

A szerző három vakfoltot világít meg.

Az első az „ez mindig így volt” szólam. Ezt nagyon jól ismerjük, a II. Vatikáni Zsinat óta számtalanszor hallottam. Csak sajnos sokszor olyan szokásra is rámondták, amely néhány száz éves. A szerző felsorol néhány ilyen, de ezt nem részletezném – jól ismerjük ezeket. Sajnos azonban ma is kísért ez a rossz értelemben vett hagyománytisztelt.

Igazából a második az, amely miatt elhatároztam, hogy beszámolok erről az írásról. Arról beszél, hogy az általa vezetett prépostság híres, sokan látogatják, más felekezethez tartozók, sőt hitetlenek is. Ők néha félénken kérdezik, hogy eljöhettek-e a misére. Mikor a válasz „természetesen”, arra hivatkoznak, hogy nem katolikusok. Például azt mondják, hogy „én evangélikus vagyok”. Mikor erre az apát az mondja, hogy „én is”, csodálkozva kérdezik: „hát ön nem katolikus?” Erre így felel: „Remélem, hogy evangélikus és katolikus is vagyok. És ezt kívánom önöknek is”.

Álláspontját a következőképpen fejtí ki:

„Egyetlen egyház létezik, minden megkeresztelt ember közössége. Amikor ezzel valóban szembesülünk, szenvedni fogunk attól a szétszakítottságtól, amely Krisztusnak ezt az egyetlen testét átjárja. Többé már nem leszünk pusztán egymás mellett élő különböző egyházak, és talán nem fogunk egymásról megvetően beszélni. Sajnos a nyelvünkben is szüntelenül megmutatkozik, hogy ezt mennyire kevésbé értettük meg. Evangélikus, ortodox, katolikus, adventista, pünkösdisták, református: botrány, ha a nélkül használjuk ezeket a fogalmakat, hogy ez a megkülönböztetés rémülettel töltene el minket. Ezek a kifejezések mindegyike megmutat valamit hivatásunkból, amely mindnyájunkat összeköt. [...] Remélhetőleg mind evangélikusok vagyunk, ami azt jelenti, hogy az evangélium útján járunk. Remélhetőleg mind ortodoxok vagyunk, ami azt jelenti, hogy igazhitűek. Remélhetőleg mind katolikusok vagyunk, ami azt jelenti, hogy az egészet szem előtt tartjuk. Remélhetőleg mind adventisták vagyunk, ami azt jelenti, hogy a távolba tekintünk. Remélhetőleg mind pünkösdisták vagyunk, ami azt jelenti, hogy a Szentlélek kreativitásával járjuk az élet útját. Remélhetőleg mind reformátusok vagyunk, ami azt jelenti, hogy egy olyan egyháznak vagyunk tagjai, amely szüntelenül megújításra szorul.”

Nem kellene nekünk is figyelni az elnevezések eredeti értelmére?

A harmadik témája a templomterek kérdése: ha az egyház lényegéből adódóan mozgásban és változásban van, [...] akkor ennek a templomterekben is meg kell mutatkoznia. Azaz volt, amikor a gótikus templomok égbe törő magassága, majd a barokk templomok túldíszítése vonzották be a híveket. Szerinte a ma kérdése a következő: tényleg az oltár körül gyűlünk össze, Krisztussal a közép-pontban? Az apátság templomában a szentély magasítását megszüntették, az oltár egy szinten van a hívekkel, akik körülveszik azt. Így idézi az utolsó vacsorát.

Ennél a pontnál el kellett gondolkoznom saját templomunkról, amelyet egyébként nagyon szeretek. Bizony, előfordult már, hogy egy templomban nem éreztem magamat jól, – de templomunk belső terét kifejezetten szeretem. Szerencsés, hogy nálunk az oltár előre jött, a szentélyen kívülre. Lehet, hogy én túl konzervatív vagyok, de nekem jó, hogy magasan van, szentségimádáskor fel tudok nézni az Oltáriszentségre. S az íves oszlopok kiképzése, a templombelső arányai biztosítják, hogy akárhol vagyok, közel érzem az oltárt. Szerintem templomunk a múlt századbeli templomok közül az egyik legsikerültebb épület.

* * *

Míg e beszámoló összeállításán gondolkodtam, egyre inkább a címe lett a legfontosabb: **vakfoltok, mint a remény helyei**. Nem lenne érdemes elgondolkoznunk azon, hogy mik – az egyébként jó működő – közösségünk vakfoltjai? Egyet tudok mondani: elzárkózásunk a testvérgyülekezetektől. Idén januárban még a hirdetésekben sem szerepelt az ökumenikus imahét!

Szöts Miklós

Martin Werlen OSB

A einsiedelni bencés apátság emeritus apátja, a svájci katolikus püspöki kar tagja.

1962-ben született Obergestellenben, Svájcban. Tanári, filozófiai tanulmányokat folytatott Svájcban, pszichológiai végzettséget szerzett Rómában, teológiai tanulmányait pedig Svájcban és az Egyesült Államokban végezte. 1984-ben lépett be a Maria Einsiedeln bencés apátságba, 1988-ban szentelték pappá.

2001-ben a szerzetesi közösség megválasztotta az einsiedelni apátság 58. apátjának. Mottója Szent Benedek Regulájának első és utolsó szavai: „*Ausculta et pervenies*”, azaz „*Hallgass és megérkezel*”.

2012. novemberében megjelent, a *Hit évére írt, Fedezzük fel együtt a hamu alatt a parazsat* című 40 oldalas röpiratában konkrét, provokatív javaslatokat dolgoz ki az egyház életének megújítására, melynek állapotát „*drámai-nak*” írja le. Kiáll a kolostorok nagyobb hatásköréért, továbbá szorgalmazza az egyházon belüli kevesebb tradicionalizmust, a hitelesség növelését az igazság birtoklásának igénye nélkül, a párbeszéd fokozását, a döntéshozók körének bővítését, az emberi jogok egyértelmű tiszteletben tartását, a kritikára való nyitottságot, a merész lépések megtételére vonatkozó cselekvési teret, a püspökök kinevezésére vonatkozó új szabályokat, a cölibátusra vonatkozó szabályozás felülvizsgálatát, a nők papi szolgálatba való felvételét, a bíborosok hatáskörének átszervezését és a pápa új tanácsadó testületének létrehozását.

2013-ban 12 év után önként lemondott apáti címéről, amit Ferenc pápa hálaival fogadott „*ragadós példája*” miatt. 2020 óta az ausztriai Sankt Gerold prépostság elöljárója.

Apátként aktív Twitter felhasználó volt, több mint 9300 követővel. Több mint 5700 rövid üzenetet posztolt, melyek közül a vonatutakon írt példázatait a *#Bahngleichnis* című kötetben kerültek kiadásra.

Számos könyv szerzője, melyek közül több Magyarországon is megjelent a Bencés Kiadónál, utoljára 2025-ben az *Ahol a remény épül* című műve.

(Kép: Lambert Attila/Magyar Kurír, szöveg forrása: wikipedia)

Adatokkal az egészségünkért

A mindig mosolygós, kedves, fiatal családayát sokan ismerik a templomi közösségben. Azt talán kevesen tudják, hogy mi a munkája. Nem is munkának, inkább elhivatottságnak nevezném. Beszéljen erről inkább ő maga, Hujter Mónika.

Mesélj magadról! Mit tudhatunk rólad és a csaláodról?

Albertfalva számomra biztos bázis: ide születtem, itt nőttem fel, és családommal most is itt élünk. Ugyanakkor nagyon fontosak a vidéki gyökereink: sok időt töltöttem a nagyszüleimnél Ásványrárón és Gyarmaton, s mivel férjem, Berci is győri kötődésű, a Kisalföldre is hazajárunk.

A születésem utáni hetekben derült ki, hogy csak az egyik vesém működik, de szüleim szerető kitartásának, orvosaim széleskörű szaktudásának és legfőképp a Jóisten kegyelmének hála, ma már boldogan nevelhetjük két kislányunkat, Pirit és Dettit.

Ugyanakkor gyermekkorom meghatározó és formáló erejű élményei a kórházi osztályokon, vizsgálatokon töltött időszakok. Talán már ekkortájt fogalmazódott bennem a vágy, hogy tudásommal egy nap majd a gyógyító ellátást szolgálhassam.

Hol tanultál? Milyen szakon végeztél? Mivel foglalkozol?

A szüleim, Ida és Mihály, valamint Bálint bátyám is matematikusok, engem a

számok világa mellett az élettudományok széles spektruma is egyre jobban érdekelt, így a Fazekas Mihály Gimnázium természettudományi tagozata után a Pázmány Egyetem Információs Technológiai Karán végeztem molekuláris bionika, majd info-bionikus mérnök szakon. Amellett, hogy szakmailag és közösségleg egyaránt nagyon élveztem az egyetemi éveket, igazán hálás vagyok, hogy már korán lehetőségem nyílt bekapcsolódni olyan motiváló kutatásokba, mint például az anyai és magzati szívhangok szinkronizációjának vizsgálata, vagy speciális szívritmuszavarok felismerése és előrejelzése.

Az egyetem utolsó évétől pedig egy adatelemzéssel és digitális termékfejlesztéssel foglalkozó cégnél dolgozom, ahol többek között olyan mesterséges intelligenciával támogatott adatvezérelt megoldásokat alakítunk ki az egészségügyi szakemberekkel való szoros együttműködésben, amik célirányosan és testreszabottan segíthetik a mindennapi betegellátás, és a kutatás különböző területeit. Igazán inspiráló számomra az a folyamat, ahogy egyre több és komplexebb szakmai aspektus és információ elemezhetővé válik, aminek nyomán kiemelt fókusz kerülhet a megelőzésre és az utókövetésre is. Emellett érdemben hatékonyabbá tehető a tényleges orvos-páciens kapcsolódások is. Az adminisztratív folyamatok magasfokú automatizálása mellett fontos tényező a gyors információgyűjtés lehetősége a korábbi szöveges formátumú egészségügyi dokumentumok feldolgozásával. Ehhez hozzájárul a vizsgálati eredmények áttekintése jól tervezett vizualizációk segítségével (gondoljunk csak a laboreredményekre) vagy az okoseszközökkel mérhető adatok egyes használata a diagnosztikában.

Jól tudom, hogy van egy tématerület, amit talán személyes küldetésednek érzel?

Vesebetegként, édesanyaként és az egészségügyi informatikában elhivatottként is szívügyemnek tekintem a szűrővizsgálatok fontosságának hangsúlyozását.

Gyakori tapasztalat, hogy az ember nem szívesen jelentkezik be az egészségügyi

ellátórendszerbe, amíg „érzésre nincs semmi baja”. Csakhogy a saját példám révén is megtapasztaltam, hogy például a krónikus vesebetegség is veszélyesen trükkös állapot lehet, mert a vesék rendkívül szívósak: sokáig némán dolgoznak akkor is, ha már baj van. Ezért a prevenció ez esetben nem csupán opció, hanem olykor az egyetlen hatékony eszköz, hogy ne csak a betegségről, hanem a lehetőségekről beszéljünk.

Az egészségügyi szűrővizsgálatok esetén is ugyanerről van szó: már akkor résen kell lenni, amikor még minden rendben lévőnek tűnik. Számos súlyos kórkép kezdeti állapotban nem okoz tünetet, és mire érezni kezdjük, hogy valami baj van, a betegség már előrehaladott állapotban lehet. A szűrővizsgálatok célja épp ezért a tünetmentes személyek rendszeres ellenőrzése, hogy a még rejtett kialakulást, vagy a megelőző állapotokat korai szakaszban azonosítani lehessen. Amennyiben a szűrés eredménye ezt indokolja, meghatározott betegutakon további, célirányos diagnosztikai kivizsgálás következik. A korai felismerés és az időben megkezdett kezelés ugyanakkor döntően javítja a gyógyulási esélyeket.

Az adatok szemszögéből is fontos kiemelni, hogy a daganatos megbetegedések jelentik hazánkban a második leggyakoribb halálokot, amely különösen érinti a munkaképes korú lakosságot, jóllehet a szakemberek szerint az esetek egyharmada megelőzhető lenne. Mivel a korai felismerés igen ígéretes stratégia, ezért a Nemzeti Népegészségügyi és Gyógyszerészeti Központ szervezett, ingyenes szűrőprogramokat biztosít az emlő-, a méhnyak- és a vastagbélvizsgálat területén a legvesélyeztetettebb korcsoportok számára, melyről a weboldalukon részletes tájékoztatás is olvasható. S bár a rendszer adott, a lakossági részvétel sajnos alacsony, pedig a rendszeres szűrővizsgálat kiemelten fontos biztonsági háló lenne. Számokban kifejezve pedig a megelőzésre szánt órák később minőségi évtizedeket jelenthetnek.

Hogyan kötödsz Albertfalvához? Milyen közösségekhez tartoztok?

Bercivel 2009-ben találkoztunk a 2. *HEGY Keresztény Gólyatáborban*, ahova aztán évekig jártunk vissza szervezőként is, a közösség ereje fontos és kölcsönös megtapasztalásunk. Én korábban a Szent Imre Plébánia ifjúsági közösségeiben

szolgáltam, Berci a Műegyetemi Katolikus Közösségben vezetett csoportot, az esküvőnk után hamar éreztük a vágyat, hogy egy házaspáros - családos közösséghez is tartozhassunk. Így 2014-ben nagy örömmel csatlakoztunk a ma már *Szent Bálint* nevét viselő családcsoporthoz itt a plébánián. Nagy ajándék számunkra, ahogy kis-közösségünk több mint egy évtizede épül, erősödik és bővül, gyermekeink is ebbe az együtt-létbe cseperednek bele.

Közben hivatalosan is (újra) albertfalvi lakosok lettünk, egyre többekkel ismerkedhettünk meg az egyházközségben. Piri lányunk már lelkesen szolgál a 10-es szentmisén és családként is igyekszünk bekapcsolódni a közösség életébe, legyen az családos program, bál, vagy templomtakarítás.

Mire jut még időd a munkán és a családon kívül? Folytatod-e a kórusban éneklést valahol?

Szerencsés vagyok, mert a szakmai hivatásom nagyon lelkesít, és az ehhez kapcsolódó tágabb tudásátadás is közel áll hozzám, legyen az egyetemi gyakorlatvezetés vagy egy esti mese arról, hogy milyen bámulatos az immunrendszerünk.

Mérnökként adatok feldolgozásával, elemzésével igyekszem tenni az egészségünkért, feleségként, édesanyaként és közösségi tagként pedig lelkesedéssel és vidámsággal próbálok jelen lenni – hisz’ a legprecízebb algoritmusok mögött is mindig az ember, a Jóisten teremtménye az, akire figyelniünk kell.

Emellett a muzsika mindig feltölt, sok éven át tanultam zongorázni, és remélem, hamarosan újra befér majd a kórusban való éneklés is a mindennapjaimba.

Remélem, hogy Móni egészségvédelemmel kapcsolatos figyelemfelkeltő gondolatait sokan megszívlelik. Nagyon fontos, hogy mindig szem előtt tartsuk a zsoltár szavait: „Ő megbocsátja minden bűnödöt, meggyógyítja minden betegségedet”, de emellett érdemes a szűrővizsgálatokra is időt szakítanunk. Köszönöm szépen a beszélgetést.

Kiss István

Nem mind **1**, hova adod az adód civil 1%-át

A azoknak, akik ezeket a sorokat olvassák, biztosan természetes, hogy a személyi jövedelemadóból felajánlható „egyházi” 1%-ot a

MAGYAR KATOLIKUS EGYHÁZ részére ajánlják fel.

Technikai szám: **0011**

A „civil” 1%-nál viszont kevésbé egyértelmű a döntés. Ehhez szeretnék segítséget adni. Az Albertfalvi Keresztény Társas Kör (AKTK) egy több mint 30 éves múlttal rendelkező, kifejezetten politikamentes civil szervezet. Elsődleges célunk az Albertfalvi Szent Mihály Plébánia vonzáskörzetében élő civilek segítése a keresztény erkölcsi felfogás szerint. Lehetőségeinkhez mértén bekapcsolódunk a plébánia kulturális, közösségi programjaiba szervezéssel, és képességeinkhez mértén anyagiakkal is. Forrásainkat elsősorban az Újbuda Önkormányzata, illetve a Bethlen Gábor Alapkezelő által kiírt pályázatok fedezték. Az alapítók egyik célja többek az volt, hogy amely pályázaton nem indulhat a plébánia, helyette esetleg pályázhat az AKTK. Az utóbbi időben sajnos a pályázati lehetőségek nagyon leszűkültek, a pályázati keretek megcsappantak. Szeretnénk az AKTK-t továbbra is életben tartani. Ezért született meg az a döntés, hogy kérvényezzük az 1%-ok befogadásának lehetőségét.

Örömmel közölhetem, hogy 2026-ban már bárkinek lehetősége van arra, hogy a 2025. évben levont jövedelemadójának „civil” 1%-át az Albertfalvi Keresztény Társas Kör részére juttassa el. Ehhez a következőket kell tudni:

A kedvezményezett neve – **Albertfalvi Keresztény Társas Kör**

A kedvezményezett adószáma – **18232462-1-43**

Biztosan többeknek van olyan ismerőse, rokona, akinek nincs ötlete, hogy hova adja a saját adója civil 1%-át. Nyugodtan lehet az ő figyelmükbe is ajánlani az AKTK-t, mint befogadó civil szervezetet.

Az idő múlásával nemcsak a pályázati keretek karcsúsodtak, hanem a létszámunk is. Az alapító atyák lassan megfogyatkoznak. Szerencsére a fiatalabb

nemzedékből már többen csatlakoztak hozzánk, de változatlanul tárt karokkal várunk minden új tagtársat.

Hálás szívvel fogadjuk, ha valaki „csak” támogatónk szeretne lenni. Nagylelkű adományait az alábbi számlaszámon várjuk:

ERSTE Bank 11600006-00000000-85772526

Kísérjenek bennünket továbbra is figyelemmel a Facebookon, a hirdetésekben és szívesen vesszük, ha feliratkoznak az AKTK Stúdió YouTube csatornájára is, amin többek között plébániánk jeles eseményein, illetve az AKTK által szervezett eseményeken készült videók, továbbá az AKTK Szent Mihály Akadémia előadásai tekinthetők meg.

Kiss István
AKTK elnök

Elektronikus levélcímünk: **aktk2019@gmail.com**

YouTube-csatornánk elérhető az „AKTK Stúdió” keresőszóval, vagy az alábbi QR-kóddal:

BABA-MAMA KÖR

A korábbi babás Szent Mónika közösség alapjain indult a Babamama kör. Két évig a kisgyermekes szentségimádáshoz kapcsolódva találkoztunk, 2023. óta tartjuk külön, péntekenként az alkalmakat. Nagyon hálásak vagyunk a közösségi házáért, hiszen ott hetente találkozhatunk. Egy-egy évben általában 15-20 anyuka tagja a közösségnek, de a betegségek, egyéb kötelezettségek miatt csak 4-6 család szokott péntekenként összegyűlni.

A következő rövid írásokkal szeretnénk bemutatni az albertfalvi Babamama kört.

Én a covidos időszak után kezdtem el járni második gyermekünkkel. Azóta már megszületett a harmadik gyermekünk is, immáron kb. 4 éve veszek részt az alkalmakon. A kisgyermekes létben egyébként is sokszor megtapasztaltam már a bezártságot, mikor egy-egy betegség, vagy más miatt a négy fal között kell maradni, így kifejezetten jól esett társaságba menni. Ma már szerencsére sok lehetőség van arra, hogy a 3 év alatti gyermekünkkel kimozduljunk, de azoknak az alkalmaknak a középpontjában nem a mi lelki fejlődésünk és mentális egészségünk megőrzése áll, ezért kü-

lönleges ez a lehetőség. Fantasztikus elmenni egy olyan körbe, ahol tudom, hogy biztonságban vannak azok a gondolatok, amiket megosztok, ahol hasonló helyzetben lévő, és azonos értékrendet képviselő nőkkel találkozhatom. Nagyon megtartó és hasznos kicserélni a gondolatainkat, vagy néha csak elpanaszolni a nehézségeket, amikkel találkozunk. Megnyugtató tudni, hogy ezekkel a nehézségekkel nem csak mi küzdünk... Szuper, hogy az alkalmak délelőtt vannak, hiszen egy többgyermekes családban csak ilyenkor van lehetősége egy (otthonlevő) édesanyának olyan programra, ami róla szól. Fontos szempont még az is, hogy amellet, hogy rólunk szól, a gyerekek is eljöhetnek, és jól érzik magukat itt. Sokszor meghívott előadóval is találkozhatunk (atyák, tapasztaltabb édesanyák), ezek az alkalmak különösen izgalmasak, és sokat segítenek a fejlődésben.

Réka (3 gyermek édesanyja, 2022-től)

•

Én azért szeretek járni, mert a gyerekek, kisbabák mellett borzasztó nehéz elkülöníteni Istennek szánt időt otthon. Ezért, ha el is vonják a figyelmem, vagy akár végig sír valaki, ak-

kor is az az egy ima, fohász, fél gondolat, egy sor, ami az imából megfog, már elég ahhoz, hogy feltöltjön. Ez egy olyan életállapot, ahol a szándék már elég, és úgy tudom magam Istennek adni, ahogy vagyok. Szétszórta, fáradtan, de itt vagyok.

háromgyermekes anyuka
(2022-től)

Az első alkalom után, amikor baba-mama körön voltam, nagyon boldogan, hálásan és feltöltődve mentem haza, mert már régen éreztem, hogy szükségem van egy ilyen anyai közösségre. Megkönnyebbültem, hogy nem vagyok egyedül, ami segített az „elsőgyerekes stresszemen” is oldani. Amit nekem a baba-mama kör jelent: kapcsolódás, tartalmas beszélgetések, közös lelki élmények és impulzusok, tanulás a nálam tapasztaltabb anyu-

káktól, egymásra figyelés, kikapcsolódás. Ezen kívül még sokat jelent, amikor meghívott „előadók” jönnek, vagy például gyónni van lehetőség a baba-mama kör idejében, amit máskor sokkal nehezebben tudnék elvégezni. Köszönöm, hogy csatlakozhat- tam!

Sári + 3 éves Janka
és 3 hónapos Julcsi (2023-tól)

A kislányom 2023-ban született, az első pár hónapban nagyon egyedül éreztem magam, és végtelenül vágytam egy közösségre, amiben más anyukákkal tudok beszélgetni a napi kihívásokról. Viszont máshol egyszerűen nem talákoztam ilyen végtelenül kedves, nyitott emberekkel, akiknek bármit elmondhatok, akár a nehezebb érzéseimet is, mivel teljes biztonságban vannak a gondolataim! Rengeteget jelent, hogy együtt imád-

kozunk a gyerekeinkért és egymásért is. Minden héten nagyon várom a pénteket, hogy feltöltődjön a lelkem a baba-mama körben.

Eszter (2023-tól)

Mi sajnós csak az első két gyermekünk babás éveiben tudtunk járni a baba-mama kör alkalmaira; mindazonáltal sok áldással és kinccsel gazdagodtunk. Az imádság és a lelki témák érintése lelki erőforrást adott és a hétköznapi földhöz ragadtságában lehetőséget adott női és anyai hivatásunk égi Eredőjéhez való kapcsolódásához.

Áldásnak éltem és élem meg, hogy egy lelki sorközösségre is lettem. Anyai hivatásom kiforratlan útján a körülöttem levő édesanyák példája, hitre nevelésben való tudatossága által inspirációt, megerősítést kaptam,

és lehetőséget az önreflexióra és arra a rendkívül fontos feladatra, hogy a gyermekeink hitre és keresztény értékekre nevelése a családi hitéletünk megélése tudatos cselekedeteket kíván. Értékes ismeretségek születtek az alkalmakon.

Kata (3 gyermek, 2022)

A baba-mama kör kisgyermekes közösségben 2023 nyarán vettem részt először, ekkor első lányunk, Olívia, egyéves volt. Nagyon kedves volt számomra, hogy Szent Mónika-imádsággal kezdjük a beszélgetést (mert a nagymamám mindig elvitt magával Szent Mónika közösségbe) és a végét is imával zárjuk le.

A találkozások során közelebbről megismerhettem az albertfalvi édesanyákat, akik legtöbbször a Szent Mihály-templomba járnak. Szeretem,

hogy az alkalmakon velük nyíltan lehet beszélni bármiről, bátran lehet kérdezni és megosztani tapasztalásokat, aggodalmakat, nehézségeket és természetesen örömeiket is, nekem ez nagy segítség volt a gyermekeinknél felmerült kérdésekkel kapcsolatban.

Változatos témák vannak, szoktak lenni alkalmi vendégek (pl. kispapok, Henrik atya, Juhász Ibolya, hordozási és szoptatási tanácsadó stb.).

A két fő keresztény ünnep is nagy hangsúlyt kap, ekkor a kör témája is e köré van szöve. Húsvét és karácsony előtt Margit elhívja Zoli atyát, hogy tudjunk gyónni. Nagyböjtből pedig keresztutat járunk Kelenvölgyben, a Szűzanya hónapjában pedig Máriáról elmélkedünk.

Olívia kifejezetten várta a pénteket, hogy találkozhatson a gyerekekkel, szerintem a kicsiknek is nagyon jó

közösségi alkalom és számomra pedig tökéletes levezetése egy mozgalmas hétnek. Hálás vagyok az Úrnak, hogy így is gondoskodik rólunk, kisgyermekes édesanyjairól!

Erika (kétgyermekes édesanya, 2023-tól)

•

Számomra azok a legemlékezetesebb alkalmak, amikor a „Hogy vagy?” körben olyan mély és őszinte gondolatokat osztunk meg, vagy annyira aktuális téma kerül elő (pl. hisztikezelés, esti ima a gyerekekkel), hogy az egész alkalmat végül az tölti ki. Nagyon szeretem, amikor közösen tudunk jóízűen nevetni! Örülök, hogy a baba-mama kör kapcsán sokakat megismerhettem, hiszen a lassan 5 év alatt közel 50 anyuka fordult már meg a pénteki alkalmakon és szerettem a misék után a babakocsis szülő-

ket meg is szólítani, hívni őket, hogy csatlakozzanak ehhez a közösséghez.

Fontos számomra az az imaközösség is, ami a baba-mama körhöz kapcsolódik: több kisebb-nagyobb csodát élhettünk már át együtt.

Margit (4 gyermekkel, 2022-től)

A harmadik gyermekünk születése után csatlakoztam a baba-mama körhöz. Nagyon jó érzés több olyan anyukával találkozni, akik hasonló élethelyzetben vannak. A különböző témák és előadások sokszor mélyen elgondolkodtatóak. A találkozók során szeretetteljes közösségben oszthatjuk meg egymással a gondolatainkat, tapasztalatainkat és örömeinket is. A délelőtti időpont különösen kedvező, mert így könnyebben beilleszthető a mindennapi teendők közé. A gyerekek fejlődése szempontjából is

fontosnak tartom az alkalmakat, hiszen már babakorban találkozhatnak rendszeresen más gyerekekkel. Így természetesebb számukra a közösség, és később is könnyebben barátkoznak.

Hálás vagyok, hogy részese lehetek egy elfogadó és támogató közösségnek.

Orsi (4 gyermek
édesanyja, 2024)

Számomra a baba-mama kör mindig feltöltődés, hiszen hasonló élethelyzetben lévő és hasonló értékrenddel rendelkező anyukák találkozunk, és őszintén tudunk beszélgetni az anyaság és a gyermeknevelés kérdéseiről. De több ez, mint egy egyszerű baba-mama kör, hiszen a legfontosabb kötetlek mégis a közös hit, Krisztus jelenléte a közösségben: „Mert ahol

ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük.” Fontos, hogy a hitben is tudjuk erősíteni egymást. Én személy szerint nagyon szeretem a Szent Mónika-imát, amivel minden alkalmat indítunk. Ebben külön hangsúlyt kap gyermekeink hitbeli nevelésének fontossága, amiről az általános gyereknevelési könyvek és „világi” baba-mama alkalmak nem szólnak, de nekünk, keresztény édesanyáknak talán a legfontosabb feladatunk. Buzdítok minden édesanyát, hogy legalább egyszer forduljon meg a körünkben és tapasztalja meg, hogy a jókedv, a „női csevegés” és az ima hogyan fér meg egymás mellett egy baráti közösségben, ahol még a gyerekek is jól érzik magukat.

Kitti (4 gyermek, 2022-től)

Nekem a költözésünk után nagyon sokat jelentett, hogy egy számomra teljesen új helyen olyan közösségbe kapcsolódhattam be, ahol hasonló élethelyzetben lévő édesanyákkal tudjuk megosztani örömeinket, nehézségeinket, kérdéseinket, vívódásainkat akár a mindennapokról, gyermeknevelésről, akár a hitünkről, Istenkapcsolatunkról legyen szó. Az pedig külön nagy öröm, hogy úgy tudunk mélyen, őszintén beszélgetni rendszeresen, hogy nem kell gyerekvigyázást szervezni, hanem közben a babáink is

jól érzik magukat, társaságban vannak. Ráadásul olyan felemelő látni, ahogy a picik cseperednek, és akik tavaly még a legkisebbek voltak, már ők a „nagylányok, nagyfiúk”. Nekem mindig nagy szellemi és lelki feltöltődést jelentenek ezek az alkalmak, így bátran hívok minden kisbabás édesanyát, hogy csatlakozzon hozzánk!

Lilla (3 gyermek, 2025-től)

Kedves Anyukák! Örömmel várunk benneteket a Baba-mama körben!

Minden pénteken délelőtt 10-kor szoktunk kezdeni a templom melletti közösségi házban. Érdemes előbb érkezni egy pár perccel, hogy nyugodtan le tudjatok vetkőzni, de már 9:15-től be lehet menni, ha pl. az etetés úgy jön ki jobban. A gyerekek közös játszós szőnyegen vannak, ott levesszük a kinti cipőt, van, aki hoz váltózoknit, kiscipőt. Enni-innivalóról mindenki maga gondoskodik, a szemfüleesebbek azért megtalálják a közös kínálásra szánt kekszeket.

Van egy facebook csoportunk (*Baba-mama kör albertfalvi plébánia*) és hozzá chat, ahol aktuálisan egyeztetünk a következő alkalomról, de a borbelyne.b.margit@gmail.com címre is írhattok.

Borbélyné Margit

Szent Angéla kör, az egyedülálló nők közössége

Minden úgy kezdődött, hogy Henrik atya azt mondta: „Lépjetek ki a padsorokból és beszélgessetek egymással!” Így derült fény arra, hogy az egyedül boldoguló nők nem tudnak kapcsolódni egyik működő

közösséghez sem. Azóta minden hónap harmadik hétfőjén egy asztalhoz ülünk este 19:00-tól.

A minőségi baráti beszélgetésen túl alkalomról alkalomra előre megbeszélt témát, olvasmányt, eseményt vagy érdekességet „terítünk” a kerekasztalra. Eddig mindegyik találkozó önmagunkból adott ajándékká vált, elvárások nélkül.

A másik meghallgatása, megdicsérése, a viccelődés, egymás vigasztalása, meghallgatása vagy olykor csak a tehetetlen együttérzés áldás a rohanó hétköznapiakban.

Ha egyedül boldoguló (vagy nem boldoguló) nő vagy, várunk szeretettel minden hónap harmadik hétfőjén este 19:00-kor az albertfalvi Szent Mihály-templom közösségi házában.

Marsi Laura

Támogasd az Albertfalvi Szent Mihály Plébánia 2026-os családi táborát visszaváltható italcsomagolással!

A **REpont|mohu** automatáknál a palack visszaváltás során a QR kód beolvasásával a tábor támogatására érkezik az összeg.

**Hálásan köszönünk minden apró felajánlást!
Isten fizesse meg!**

Példabeszédek farsangja

A gyerekek idén Jézus példabeszédeinek szereplőiként jelentek meg a farsangi mulatságon. Községi házunk nagyterme megtelt többek között az olajlámpásaikra vigyázó okos szüzekkel, magvetőkkel, irgalmas szamaritánusokkal, jó pásztorokkal és báránnyakkal. A játékos állomásokban és tombolanyereményekben gazdag délután nagyszerű élmény volt kicsiknek és nagyoknak egyaránt.

Közös(s)égi találkozások

Visszatérés az „első szeretethez”

Ezzel a címmel tartott lelkigyakorlatot 16 albertfalvi házaspárnak Csepregi Róbert atya 2026 február végén a leányfalui Szent Gelért Lelekgyakorlatos Házban.

16 házaspár, különböző életkorban és eltérő fázisban. Ezt úgy értem, hogy mindannyian úton vagyunk, megyünk fel a hegyre, de van, aki elől, van, aki lemaradva, s van, aki a középmezőnyben. – Nem baj. Sőt, ettől „izgalmas”, hisz bármi hangzik el egy ilyen lelkigyakorlaton, nagy valószínűséggel megtalálja az egyik vagy másik mondat ezt vagy azt a házaspárt. Jól van így. Mert éppen, hogy nem vagyunk egyformák.

Egy lelkigyakorlat mindig azzal kez-

dődik, hogy megérkezünk. Nemcsak fizikailag, de lélekben is. Ehhez idő kell, s ebben sokat segített a péntek esti szentségimádás. Fehér kavicsok formájában helyeztük el magunkat az Oltáriszentség elé.

Másnap Róbert atya önvizsgálatra szólított fel minket. Hogy lássuk magunkat, mint gyermek, lássuk magunkat a múltban, a jelenben és lássuk magunkat Isten jelenlétében. Hol vagyok, hol tartok most?

Aztán beszélünk a kölcsönös bizalom és a párbeszéd fontosságáról – csak röviden, kellő témát hagyva az otthoni, személyes beszélgetésekhez. Támponokat kaptunk, hogy miről beszéljünk őszintén, kendőzetle-

Közös(s)égi találkozások

Segítségül kaptuk a Szentírást. Mert a Szentírásban sok-sok olyan igeszakasz van, ami a férfitra és nőre, a házasságra vonatkozik. Kedvencem az 5Móz 24,5 – „Ha valaki feleséget vesz, ne vonuljon hadba, s nem szabad semmi más terhet sem róni rá. Egy évig maradjon otthon, foglalkozzék a maga dolgával, szentelje magát asszonyának, akit elvett.” – Milyen szép, hogy az ószövetségi törvény így vigyázza az ifjú házasokat. Hadd ismerjék meg, hadd szeressék meg egymást még jobban!

De érdemes utánaolvasni a Mal 2,14-16; Péld 5,15-23; Péld 31,10-31; Ef 5,21-33; Tít 2,2-6; Préd 4,9-12 és Jel 2,2-7 verseknek is.

Testben és lélekben megerősödve búcsúztunk a lelkigyakorlatos háztól és a házat vezető görögkatolikus János atyától és feleségétől. Megköszöntük vendégszeretetüket, a finom ételeket és természetesen köszönetet mondtunk Róbert atyának és a Móder házaspárnak is, akik nélkül ez a nagyszerű hétvége nem jöhetett volna létre. Mert tényleg; mindenből kaptunk egy keveset, semmi se hiányzott.

Egy valamiből kaptunk sokat; a Jóisten megtartó szeretetéből! Istennek legyen hála!

Medgyessy Ferenc

A jövő építése

Február végén egy csütörtöki estén Bunyik Zsolt testvérünk szervezésének köszönhetően valósult meg az espereskerületi férfiközösségek első találkozója. A találkozás az este hat órai szentmisével kezdődött, majd a közösségi ház nagytermében folytattuk egy kicsit hivatalosabb hangvételű bemutatkozással, beszélgetéssel. Ezt szentségimádás követte, végül a Bunyik család hölgy tagjai jóvoltából finom szendvicsek mellett, kötetlen beszélgetéssel zárult az alkalom.

Ami számomra ebben a találkozóban lelkesítő volt, az először is az espereskerület különböző plébániáiról idelátogató férfiak nagy száma volt. Munkanapon, az esti időpont ellenére a legtávolabbról érkező nagytétényi férfikörből például többen jöttek el, mint ahányan mi, albertfalvi házigazdák képviseltük a közösségünket. Ebből is látszott, hogy a legelkötelezettebb, legnyitottabb szívű férfikkal tölthettem együtt egy estét.

A következő erős benyomás a „hivatalos” beszélgetés során ért, amikor Henrik atya az espereskerület nem is olyan távoli – akár már 10 éven belül bekövetkező – jövőjéről beszélt, amikor a paphiány miatt a közösségeinknek várhatóan saját plébánosok nélkül kell majd boldogulniuk.

Ebben a jövőben el kell majd engednünk a mai közösségek alkotta kereteinket, és előfordulhat, hogy más, nagyobb befogadóképességű templomokba kell utaznunk egy szentgyónás, vagy akár egy szentmise kedvéért is. Egy ilyen jövőben felértékelődik majd a világi hívek önálló szerepvállalása a közösségépítésben és az önszerveződés. Elgondolkodtató volt szembesülni ezzel a vízióval.

A szentségimádás során többen hálát adtak és könyörögtek a közösségükért. Ebben a közös imádságban mély ösztartozást éltem meg velük.

A kötetlen beszélgetésben egyik vendégünk – régi ismerősöm, nagycsaládos édesapa – mesélt arról, hogy most, hogy lassan kirepülnek a gyerekek, mérnök létére munka mellett teológiai tanulmányokba kezdett, hogy komolyabb egyházi szolgálatot tudjon vállalni a közösségében.

Úgy gondolom, hogy a korábbi beszélgetésben elhangzott, talán mindannyiunk számára ijesztő jövő kihívásai egyre több nagylelkű világi hívő szívében ébreszthetik fel a vágyat, hogy többet adjon a közösségének, az egyháznak.

Ők építik majd a jövőt.

Schwarczkopf Bálint

Nagyböjti lelki nap

Lelki napunk csendes és a szív mélyére hatoló volt. Az adventihez hasonlóan különböző műhelyfoglalkozásokon keresztül kereshettük az utat az értünk meghalt Krisztushoz. A tizenegy különböző foglalkozás olyan bőséges volt, hogy mindegyiken senki sem tudott részt venni, ezért (is) az élmény mindenkinek más volt, a sajátja. Képriportunkban néhány, a nap hangulatát tükröző pillanatot villantunk fel.

Közös(s)égi találkozások

Vele vagyunk!

Hivatás Roadshow 2026

Mit is csinálunk mi szerzetesként? Vele vagyunk. Vele, Jézussal, aki meghívott bennünket... Izgalmasabbnál izgalmasabb kérdéseket szegtek nekünk a miskolci jezsuita gimnázium kamasz lányai, s mind, kik jelen voltunk, hivatásunkban megerősödve térhettünk haza.

Az Egri Főegyházmegye kispapjaival együtt idén tavasszal is részt vettünk a Hivatás Roadshow-n, melynek célja a hivatások megismertetése a fiatalok számára. Hétfő és keddi napjainkon is, nemcsak mi, szalézi nővérek, hanem más kongregációk nővérei (Ferencsés Kislányok, Jézus Szíve Nővérek Társasága, Teréz Anya Nővérei) is jelen voltunk a ka-

masz lányokkal töltött pár órában, míg a fiúk a kispapokkal töltötték a délelőttöt. Március folyamán így jutottam el én is a miskolci Fényi Gyula Jezuista Gimnáziumba.

Kötetlen hangvétellel mutatkozhatunk be, ki-mit szeretett csinálni 17 évesen. Oldotta a hangulatot a csoportbontás után a játék is, amibe együtt csatlakoztunk be, majd a kö-

zös éneklés, mókázás. A lényeghez érve röviden mind tanúságot tehetünk Jézusról: hogyan jutottunk el ide, hogy a szeretetességben mondjunk igent neki... Örömmel vettük észre, ahogy a fiatalok megnyílnak a kérdésekre, melyeket írásban tettek fel nekünk, mi pedig ott aktuálisan és röviden igyekeztünk is szóban válaszolni bizalmas kérdéseikre, párbeszédbe lépve velük.

Vittük az Urat, az Ő örömhírét, s utána mi magunk is fellelkesülve térhetünk haza, nemcsak a résztvevőink. Hadd álljon itt néhány beszélő visszajelzés a lányok szavaiból idézve, amit azzal a címmel fogalmaztak meg, hogy mit visznek haza magukkal: *ajándék, útkeresés, hivatás, mosoly, szabadság, öröm, megállás, kérdések...* Ezekből számunkra is visszaryogott, hogy itt valóban találkozás történt.

A Hivatás Roadshow tapasztalata számunkra is arról tanúskodik, hogy a hivatáspasztoráció elsősorban a tanúságtételből fakad. Abból, hogy merünk beszélni arról a csodáról, ami a mi életünkben történt és történik az Istennel – s másra talán nincs is szükség, csupán örömmel megélni, akié vagyunk, köztük. Nem kell aggodnunk a számok miatt, s oly fontos lenne a legteljesebb szabadsággal, felszabadult lélekkel kísérni a fiataljainkat a hitben, az útkeresésükben, kérdéseikben, küzdelmeikben.

Kép: Medgyessy Zsófia FMA

S a hivatások pedig idővel születni fognak: családosok, szerzetesek, papok... szabad szívvel kimondott igé-
ekkel, mert az Isten szeretete és szépsége vonz, s mindig is vonzó lesz. Ennek felismeréséhez nekünk csak azt az örömet kell továbbadnunk, amit mi is élünk.

* * *

Kedves Mind ott Albertfalván! Ezzel a rövid, számomra nagyon lelkesítő élménymegosztással kívánok mindnyájatoknak áldott, szent húsvétot, abban az örömben, hogy Krisztus él, és valóban feltámadt, és valóban velünk járja a hétköznapokat egészen a célig!

Szívből kívánom, hogy mind csak nyitott szívű hálával tudjuk megköszönni neki, hogy Ő sose tud kevesebbet adni, mint teljesen és egészen önmagát. Kívánom, hogy felismerjük Őt, mindenki a maga szép hivatásában: az elveszett gyerekszoknik után kutatva, az otthagyt felszelet kenyerekben, mikor már végre csend van,

mert csak a halk szuszogás hallatszik, s talán csak megfáradt pár órára... vagy éppen a munkába vagy szentmisére menet vagy talán arra készülve, avagy mikor felkészületlenül esünk be a tanórára (legyünk tanulók vagy tanárok), mert választani kellett két prioritás között, vagy mikor éppen szembenézünk egy rideg és komor valósággal és szinte összenyom a kereszt rendíthetetlen súlya... kívánom magunknak, hogy minden percben kicsit rá tekintve valóban felismerjük Őt, mikor megszólít: „*Ne félj, mert én veled vagyok!*”, és mind mélyebben megértjük, hogy végcélunk minden öröm, kihívás, harc, kereszt-hordozás után is sosem lesz más, mint csak és kizárólag a FELTÁMADÁS!

Szeretettel imádkozom értetek, egész Albertfalváért, és köszönöm minden imátokat, tart az Úton! Nem búcsúzom, mert úgyis találkozunk előbb vagy utóbb! Áldott húsvétot!

Medgyessy Zsófia FMA

Karácsonyi hangolódás Győrben

December közepén osztályunkkal egy nagyon hangulatos kiránduláson vettünk részt: vonattal utaztunk Győr városába. Már maga az utazás is izgalmas volt, mert együtt nevtünk, beszélgettünk, és mindenki érezte, hogy ez a délután és este különleges lesz.

Megérkezés után először a belvárost fedeztük fel. Győr ilyenkor igazán szép, mindenhol karácsonyi fények és díszek voltak. A karácsonyi vásárban igazi ünnepi hangulat vett körül minket. Folytatva a programot, meglátogattuk a Nagyboldogasszony-székes-egyházat. A templom csendje és szépsége segített megállni, körülnézni és elgondolkodni azon, hogy a karácsony nem az ajándékokról és a készülődekről szól, hanem Jézus születésének örömeiről. Jó volt így a csendben lenni és magunknak is elcsendesedni a karácsony közeledtében. Ezután kaptunk egy órát, hogy 3-4 fős csoportokban önállóan is körülnézzünk. Élveztük, hogy egy kicsit szabadabban is felfedezhettük a várost a barátainkkal. Sokan közülünk beültünk egy gyorsétterembe is, ahol fellemegettünk, és közben tovább beszélgettünk.

Este egy izgalmas élmény várt ránk: a Győri Nemzeti Színházban megnéztük a *Diótörő* előadást. Az élményt még különlegesebbé tette, hogy az

osztálytársunk, Deák Hédi is fellépett benne más gyerektáncosokkal együtt. Nagyon izgalmas volt úgy nézni az előadást, hogy valakit személyesen is ismerünk a színpadon. Büszkék voltunk rá, és ezzel a személyes szállal gazdagítva, még jobban átéltük a történetet.

Ez a fél nap nemcsak egy kirándulás volt, hanem igazi karácsonyi ráhangolódás is. Sok közös élménnyel, nevetéssel és szép emlékekkel tértünk haza, amelyek még sokáig velünk maradnak.

Tandory Emili és Pálffy Dorka
(7.a)

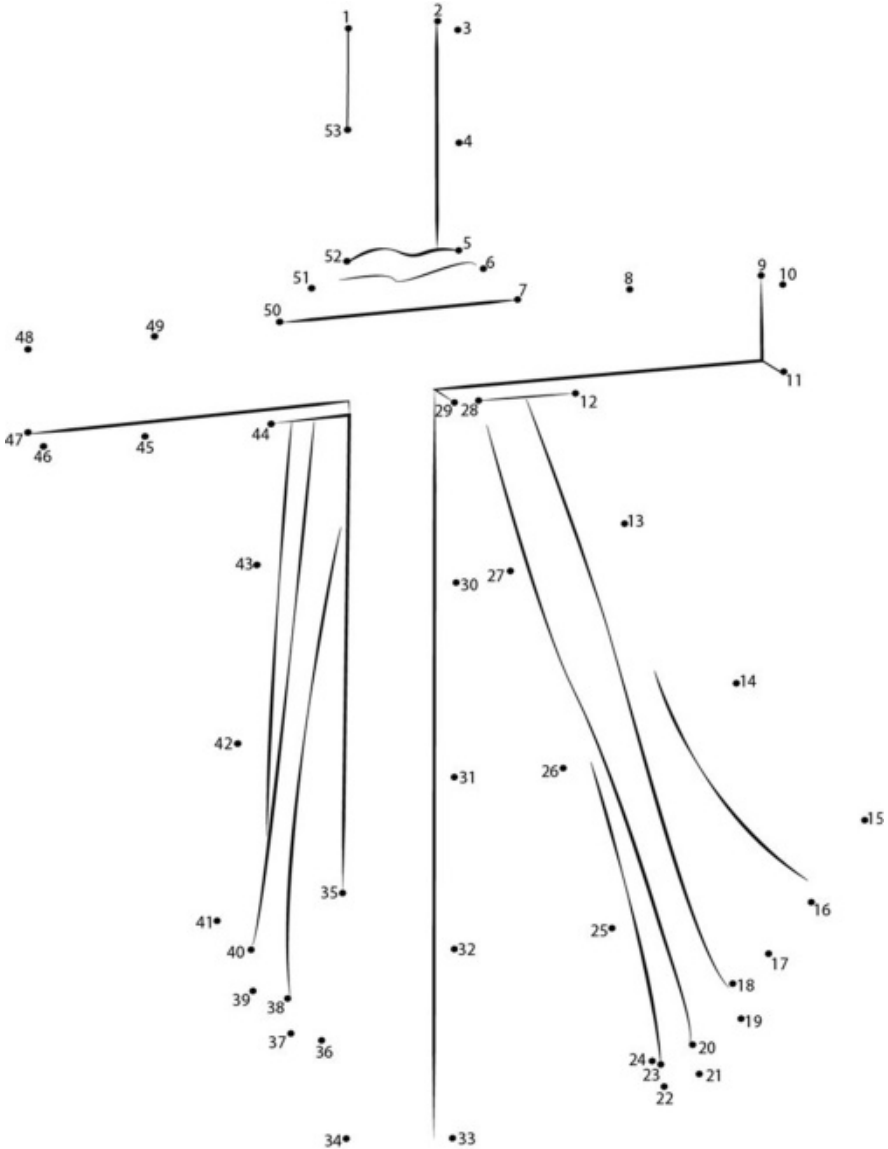
Mi történt a nagyhétben?

Fölismered a képeken a nagyhét eseményeit? Ha meg akarsz tudni húsvét titkát, rakd időrendi sorrendbe őket a betűjeleikkel!

Kösd össze a pontokat,

... és meglátod, hogy mi a húsvét egyik jelképe!

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás a templomban

hétfő	7.30 - 18.00	kedd	7.30 - 22.00
szerda	7.30 - 24.00	csütörtök	0.00 - 18:00
péntek	7.30 - 20.00		
minden hónap első vasárnap 17.00 - 18.00			

Gyóntatás

hétfő	7.30-tól
péntek	7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 16.30 - 17.00 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a közösségi házban

Hittanos játékos együttlét (általános iskola 4-6. osztály)

keddenként 17.00 - 18.00 a közösségi házban

Ifjúsági hittan (7-10. osztály és 11. osztály - egyetemista korig)
szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)
keddenként 20:00 - 21:30 a közösségi házban

Felnőtt bibliaóra
minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házaspárok hittanja
minden hónap 1. péntekén 19.30 - 21.30 a közösségi házban

Katekumenek hittanja
minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás
kéthetente szombaton 9.00 - 10.30 a sekrestyében

Plébániai oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)
minden hónap 1. szombatján 9.30 - 12.00 a közösségi házban

Cserkészzet (8 éves kortól fiúknak és lányoknak)
Érdeklődni lehet: 815cspkh@gmail.com

Szent Angéla imakör (egyedülálló hölgyeknek)
minden hónap harmadik hétfőjén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Szent Anna nyugdíjas klub (60+ éveseknek)
kéthetente hétfőn 16.00 - 18.00 a közösségi házban

Szent Mónika édesanyák imaközössége találkozója
minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)
minden páratlan hét keddjén 19.30 - 22.00 a közösségi házban

Exodus férfiközösség találkozója

szerdánként 21.00 - 22.00 a közösségi házban

Babás, kisgyermekes szentségimádás

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Baba-mama kör

péntekenként 9.30 - 11.00 a közösségi házban

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövele imaszolgálattal

minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása a papi hivatásokért

minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás

minden hónap első csütörtökén 19.00-tól a templomban

Gitáros kórus

plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a 10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák

hétfőnként 18.00 - 20.00 a Szent II. János Pál Iskolaközpont közösségi termében

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírégető mélyizomtorna)

keddenként vagy csütörtökönként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karitás élelmiszerosztás

péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is: www.albertfalviplebania.hu!

Várjuk gyermekét a Jánospál oviba!

Jelentkezés: 2026. április

Játék

Állatbarát óvoda

Hitre nevelés

Élmény

Mozgás

XI. kerület, Albertfalva

janospal.hu

Szent II. János Pál Óvoda

[janospalovi](https://www.instagram.com/janospalovi)

Én vagyok
a feltámadás és az élet.
Aki hisz bennem,
még ha meghal is,
élni fog.

(Jn 11,25)